Τὸ φύλλον δραχμ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2 ½ πέννες
Τὸ πρῶτον φύλλον κάθε μηνὸς δωδεκασέλιδον, ἐπίσης δραχ. 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος — *Ἐν Ἀθήναις, 29 Ὀκτωβρίου 1927* — *Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 48*

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τελείωσε! Ἀπ' τὴν ἡμέρ' αὐτή, ὁ στρατηγὸς κι' ὁ συνταγματάρχης μποροῦσαν νὰ ζητήσουν ὅ,τι ἤθελαν ἀπὸ τοὺς μαύρους. Τοὺς εἶχαν κατακτήσει.

Ὥστε ἡ παράσταση τοῦ Ποὺμ-Ποὺμ δὲν ἦταν καθόλου ἄχρηστη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ἐμπιστευτικὴ ἀποστολὴ

— Τὸ Ἀκουτονάρ, νὰ τὸ Ἀκουτονάρ!

Ἔτσι φώναξαν ὁ Μοκοκὸ κι' ἡ Ἰσλὲ μιὰν αὐγή, ποὺ ἀπὸ ἕνα ὕψωμα εἶδαν νὰ προβάλλει μακρυὰ ἡ ἀγαπημένη πατρίδα τους.

Τὸ Ἀκουτονάρ! Ἐδῶ ἦταν πιὰ τὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ, κι' ἡ ἀρχὴ τῶν ἀγώνων καὶ τῶν περιπετειῶν. Ἐδῶ θὰ ἦταν ἢ ὁ θρίαμβος ἢ ὁ θάνατος.

Ὅλα τριγύρω φαινόνταν ἥσυχα. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ μερικοὶ ἰθαγενεῖς, ποὺ ψάρευαν στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ. Ὅλα ἔδειχναν ὅτι κανένας ἐκεῖ δὲν προμάντευε ὅτι ὁ πρίγκιπας Μοκοκὸ ξαναγύριζε στὴ χώρα τοῦ πατέρα του.

Ὁ Αὔγουστος ὅμως, σὰν φρόνιμος ἀρχηγὸς (κι' εἴπαμε πὼς εἶχε τὴν ἀνώτερη ἀρχηγία τῆς ἐκστρατείας, σὰν πρωθυπουργὸς ποὺ ἦταν) ἔδωσε στὸν Ἡρακλῆ τὴ διαταγὴ νὰ κρύψει προσεχτικὰ τὸ στρατό του μέσα στὸ δασάκι.

— Προπάντων, ἡσυχία... Ὅλοι νὰ κρυφτοῦν καὶ νὰ ξαπλωθοῦν.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ δὲ φάνηκε ἄσχημη στὸν Πατατούκα, ποὺ σὰ λοχίας, διατάχθηκε νὰ τὴν ἐκτελέσει. Οἱ μαῦροι, μαθημένοι νὰ κρύβονται στὶς ἀνωμαλίες τῆς γῆς, ἔγιναν ἀμέσως ἄφαντοι. Τὸ «ἱππικὸ» ὅμως τοῦ Ποὺμ-Ποὺμ κρυβόταν πιὸ δύσκολα. Τ' ἄλογα ἄρχισαν νὰ χρεμετίζουν, καθὼς μυρίστηκαν κατοικημένο μέρος.

Μὰ ὁ Ποὺμ-Ποὺμ ἔδεσε τὰ ζῶα μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ σὲ πολὺ ψηλοὺς κλάδους τῶν δέντρων κι' ἔτσι δὲ μποροῦσαν νὰ χρεμετίζουν.

Τότε ἔγινε τὸ πρῶτο πολεμικὸ συμβούλιο.

Ὁ Ἡρακλῆς πρότεινε νὰ κάμουν ἀμέσως αἰφνιδιασμό, νὰ κυριεύσουν τὸ Ἀκουτονὰρ μὲ ἔφοδο.

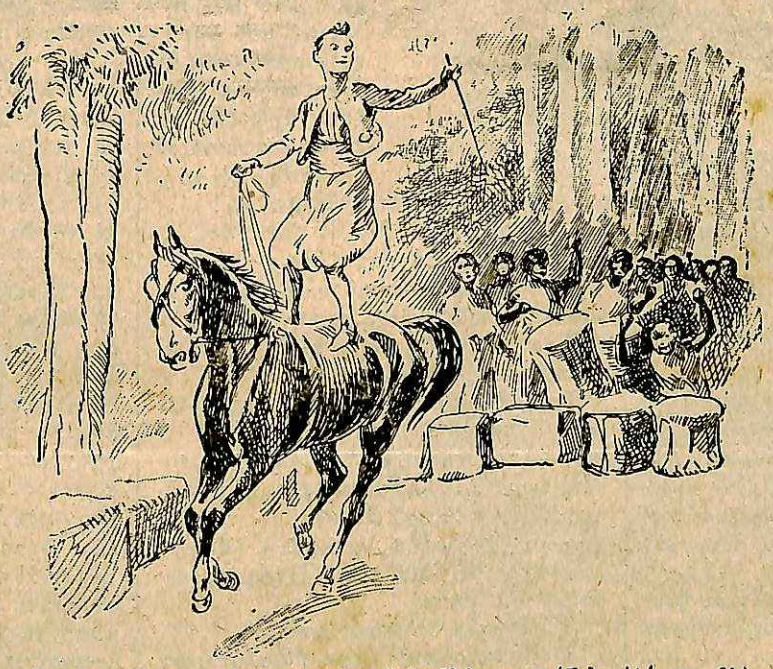

«Στεκόταν ὄρθιος πάνω στὴ ράχη ἑνὸς ἀλόγου...» (Σελ. 414, στ. 6'.)

— Δὲ χρειάζεται καὶ πολλὴ φιλοσοφία, εἶπε, γιὰ νὰ πάρουμε ἕνα ἀχυρένιο χωριουδάκι... Μόλις φανεῖ ὁ στρατός μου καὶ τὸ πυροβολικό μου, θὰ ἰδεῖς τοὺς ἀράπηδες νὰ τὸ κόβουν λάσπη σὰ λαγοί...

Ὁ Αὔγουστος προσπάθησε νὰ συγκρατήσει τὴν ὁρμὴ τοῦ στρατηγοῦ.

—Ὄχι ἀπερισκεψίες! εἶπε. Ποιὸς τὸ ξέρει ἂν οἱ μαῦροι αὐτοὶ δὲν εἶναι εἴκοσι φορὲς περισσότεροι ἀπὸ μᾶς;

— Καὶ τί μᾶς νοιάζει γι' αὐτό; φώναξε ὁ στρατηγὸς θυμωμένος. Θὰ χτυπήσουμε στὸ σωρὸ καὶ τελείωσε! Ἂς εἶναι καὶ χιλιάδες ἀπὸ δαύτους!

Ὁ πλοίαρχος χαμογέλασε μὲ τὴ φόρα τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ σφιξε τὸ χέρι.

— Εἶσαι παλληκάρι, Ἡρακλῆ, τὸ ξέρω, εἶπε. Μά, πρὶν χτυπήσουμε στὸ σωρό, καθὼς λές, πρέπει νὰ μάθουμε πάνω-κάτω πόσοι εἶναι οἱ ἐχθροί μας. Πρέπει νὰ στείλουμε ἀπόσπασμα νὰ κάνει αὐτὸ ποὺ λέν' «ἀναγνώριση». Πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ μάθουμε ἂν στὸ χωριὸ κατοικοῦν οἱ ὑπήκοοι τοῦ βασιλιᾶ Τόφφα ἢ οἱ Μπαταμπούμ.

Ὁ Μοκοκὸ βιάστηκε νὰ λύσει τὴν ἀπορία τοῦ πλοιάρχου.

— Χωρὶς ἄλλο, ἐκεῖ εἶναι Μπαταμπούμ! Χωριὸ δικό τους ἄσχημο, χωρὶς νερό, χωρὶς κυνῆγι. Ἐκεῖνοι ἦρθαν νὰ κάτσουν ἐδῶ, ἔχουν νερό, ἔχουν πολὺ κυνῆγι.

Ἡ πληροφορία ἦταν πολύτιμη.

— Τότε, εἶπε ὁ πλοίαρχος, νομίζω ὅτι δὲν εἶναι σωστὸ νὰ κάνουμε ἐπίθεση μὲ ἑξῆντα ἄνδρες, σ' ἕνα χωριὸ ποὺ τὸ κατέχουν τόσο ἄγριοι ἐχθροί μας.

Ὁ Μοκοκὸ ὅμως δὲν ἦταν καὶ πολὺ δυσταχτικός.

— Οἱ πατριῶτες δικοί μου, εἶπε θὰρθοῦν μαζί μας μόλις μᾶς ἰδοῦν καὶ θὰ πολεμήσουν τοὺς Μπαταμπούμ!

—Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ βεβαιωθοῦμε, πρὶν ἀρχίσουμε ἐπιχειρήσεις, ἀπάντησε ὁ πλοίαρχος.

Καὶ τότε ἐξήγησε στοὺς φίλους του τὸ σχέδιό του.

Ἔπρεπε πρῶτα-πρῶτα νὰ στείλουν μέσα στὸ χωριὸ ἕναν πρόσκοπο, ἕναν κατάσκοπο, γιὰ νὰ φέρει πληροφορίες γιὰ τὸν πληθυσμό του: Πόσοι ἦταν, ἂν ἦταν περισσότεροι οἱ Ἀκουτονὰρ ἢ

οἱ Μπαταμπούμ, ἂν εἶχαν ἀντιληφθεῖ τὴν παρουσία τοῦ Συντάγματος Μοκοκὸ καὶ τέλος ἀπὸ ποιὸ μέρος ἦταν συμφερώτερο νὰ γίνει ἡ ἐπίθεση.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ τὸ ἐπιδοκίμασαν ὅλοι, ἀκόμη κι' ὁ Ἡρακλῆς. Ἔμενε τώρα νὰ ὁρίσουν σὲ ποιὸν θὰ ἀνέθεταν τὴ λεπτὴ αὐτὴ ἀποστολή. Νὰ στείλουν ἕναν ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς, ἐπικίνδυνο. Ἦταν φόβος καὶ νὰ τοὺς προδώσει. Νὰ πάει ἕνας λευκὸς μοναχός του, ἦταν κι' αὐτὸ ἐπικίνδυνο γιὰ τὴ ζωή του.

«— Εἶσαι θυμάσιος! φώναξε ὁ Μάριος.»

Μὰ ὁ Μάριος εἶχε μιὰ ἰδέα.

— Διάβολε! εἶπε. Νὰ στείλουμε τὸν Πατατούκα! Ἂν ὑπάρχουν ἀκόμη στὸ χωριὸ ὑπήκοοι τοῦ βασιλιᾶ Τόφφα, θὰ τὸν ἀναγνωρίσουν, θὰ ἐξηγήσουν τὸ γυρισμό του καὶ δὲ θὰ τὸν ὑποψιαστοῦν καθόλου.

Ἡ πρόταση ἦταν πολὺ λογικὴ κι' ὅλοι τὴ δέχτηκαν. Ὁ Πατατούκας θὰ κινδύνευε λιγώτερο ἀπ' ὅλους στὸ χωριὸ αὐτό, ὅπου οἱ ἰθαγενεῖς τὸν γνώριζαν. Ἦταν πολὺ σωστὸ νὰ πάει αὐτός.

Ὁ Μάριος σηκώθηκε νὰ βρεῖ τὸν Πατατούκα.

Ὁ πρώην καθηγητὴς κοιμόταν ἥσυχα σ' ἕναν ἥσκιο τοῦ δάσους, ἀνάμεσα σὲ ἀράπηδες.

Ὁ Μασσαλιώτης σκούντηξε μὲ τὸ πόδι του τὸ λοχία καὶ τὸν ξύπνησε.

—Ἔλα μαζί μου... Κάτι ἔχουμε νὰ σοῦ ποῦμε.

Ὁ λοχίας, ποὺ τὸν ξύπνησαν ἔτσι ἄξαφνα στραβοκοίταξε τὸν πλοίαρχο, χασμουρήθηκε, μουρμούρισε... καὶ γύρισε ἀπὸ τάλλο πλευρό! Μὰ ὁ θαλασσινὸς ἦταν ἀνυπόμονος. Τὸν ἄρπαξε, τὸν κούνησε, τὸν ἔστησε ὀρθὸ μὲ τὸ στανιό.

—Ἔλα λοιπόν, λοχία! Σὲ ζητοῦν στὸ πολεμικὸ συμβούλιο! Θὰ σοῦ ἀναθέσουν μιὰν ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή.

Ὁ Πατατούκας σηκώθηκε χωρὶς κέφι. Οἱ λέξεις αὐτὲς «ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή» χτυποῦσαν πολὺ ἄσχημα στ' αὐτιά του.

— Τί γυρεύουν πάλι ἀπὸ μένα; μουρμούριζε. Ἐγὼ νόμιζα ὅτι θὰ μ' ἄφηναν ἐπιτέλους στὴν ἡσυχία μου.

Ὁ Μάριος τοῦ ἐξήγησε:

— Θὰ σοῦ ἀναθέσουν μιὰ λεπτὴ ἀποστολή. Πρόσεξε! Ἂν ἐπιτύχεις, θὰ ἐξαγοράσεις μιὰ γιὰ πάντα ὅλα τὰ σφάλματά σου καὶ δὲ θὰ εἶσαι πιὰ μεταξύ μας, σὰν ἕνας αἰχμάλωτος, ἕνας κατώτερος. Θἄχεις καὶ σὺ τὸ μερίδιό σου ἀπὸ τὴν τιμὴ καὶ τὰ πλούτη μας.

Ὁ πρώην καθηγητὴς κοίταξε τὸν πλοίαρχο μὲ κάποια συγκίνηση.

—Ἄλλο δὲ ζητῶ κι' ἐγώ, πλοίαρχέ μου, εἶπε, παρὰ ν' ἀποδείξω τὴν καλή μου θέληση. Μὰ μὴ μοῦ ζητήσετε πράγματα ἀδύνατα, γιατί, ξέρετε, ἐγὼ δὲν τὰ πολυκαταφέρνω σὲ δουλειὲς *τέτοιου εἴδους*. Καὶ νὰ θέλω, δὲ μπορῶ!

— Ξέρω, ξέρω. Μὰ θὰ ἰδεῖς ὅτι, ἅμα θέλεις, θὰ τὰ καταφέρεις.

Στὸ πολεμικὸ συμβούλιο, ὁ Πατατούκας κτιθὼς ἄκουσε τὴν ἀποστολὴ ποὺ τοῦ ἀνέθεταν, δήλωσε ὅτι ἦταν ἀνώτερη ἀπὸ τὶς δυνάμεις του.

Τότε ὁ Μάριος τοῦδωσε σωστὰ τελεσίγραφον:

—Ἄκουσε ἐδῶ, Πατατούκα! Ἢ φεύγεις τώρα ἀμέσως νὰ ἐκτελέσῃς τὴν ἀποστολή, ποὺ σοῦ ἀναθέσαμε, ἢ σ' ἀφίνουμε μόνον ἐδῶ, νὰ κάμεις καλὰ μὲ τοὺς ἀγρίους. Διάλεξε. Ἔχεις προθεσμία τρία λεπτά.

Κι' ἔβγαλε τὸ ρολόϊ του.

Ὁ Πατατούκας ἦταν ἀξιολύπητος. Βρισκόταν στὰ δυὸ στενά, ποὺ λέει ὁ λόγος καὶ δὲν ἤξερε τί ἀπόφαση νὰ πάρει. Ὁ πλοίαρχος μετροῦσε ἀμείλικτα τὰ δευτερόλεπτα:

— Πενῆντα ὀκτώ... Πενῆντα ἐννια... Ἑξῆντα!

— Καλά, ἔστω, δέχομαι! εἶπε ὁ Πατατούκας, τρέμοντας γιὰ τὴν ἀπόφαση, ποὺ πῆρε. Θὰ πάω καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ γυρίσω, νὰ σᾶς πῶ τί εἶδα.

— Μπράβο σου, παλληκαρά μου! Ἔτσι σὲ θέλω! Τρέχα νὰ ἑτοιμαστεῖς.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΙ Τ' ΑΣΤΡΟ

Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνα παιδί, ποὺ τριγυρνοῦσε ἕναν ὡραῖο τόπο, καὶ στοχαζόταν πολλὰ πράγματα μὲ τὸ νοῦ του. Εἶχε μιὰν ἀδερφή, παιδὶ ἀκόμα κι' ἐκείνη, κι' ἦταν ἡ ἀδιάκοπη συντροφιά του. Κι' οἱ δυὸ μαζὶ περνοῦσαν τὴν ἡμέρα τους σὲ θαυμασμό. Θαύμαζαν τὴν ὠμορφιὰ τῶν λουλουδιῶν· θαύμαζαν τὸ γαλάζιο χρῶμα τ' οὐρανοῦ· θαύμαζαν τὸ βαθος τοῦ διάφανου νεροῦ· κι' ἅμα νύχτωνε, κυττοῦσαν μὲ θαυμασμὸ τἀστρα.

Ἦταν ἕνα φωτερό, λαμπρὸ ἄστρο, ποὺ τοὺς φαινόταν τὸ πιὸ μεγάλο καὶ τὸ πιὸ ὡραῖο ἀπ' ὅλα τἀστρα· καὶ κάθε νύχτα τὸ παρακμόνευαν νὰ βγεῖ, χέρι μὲ χέρι ἀκουμπισμένα καὶ τὰ δυό τους στὸ παράθυρο. Ὅποιος τὄβλεπε πρῶτος, ἀναφωνοῦσε: «Βλέπω τὸ ἄστρο». Καὶ συχνὰ ἀναφωνοῦσαν ἔτσι καὶ τὰ δυὸ μαζί, γιατί ἤξεραν πολὺ καλὰ ἀπὸ ποῦ βγαίνει καὶ πότε. Κι' ὕστερα, πλαγιασμένα στὰ κρεβάτια τους, γύριζαν καὶ τὄβλεπαν ἀκόμα μιὰ φορὰ γιὰ νὰ τοῦ ποῦν: «Καληνύχτα»· κι' ὅταν γύριζαν ἀπ' τὸ πλευρὸ γιὰ νὰποκοιμηθοῦν, ἔλεγαν πάλι συχνά: «Ὁ Θεὸς νὰ τὸ εὐλογεῖ τὸ ἄστρο μας».

Μά, τὸν καιρὸ ποὺ ἀκόμα τὸ παιδὶ ἦταν πολὺ μικρό, ἡ ἀδερφούλα του ἔπεσε ἄρρωστη καὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ στέκει στὸ παράθυρο τὴ νύχτα. Τότε καθόταν μόνο του τὸ παιδὶ καὶ κοίτταζε θλιμμένο ἔξω, κι' ὅταν ἔβλεπε τὸ ἄστρο, ἔστρεφε πίσω του κι' ἔλεγε στὸ χλωμὸ καρτερικὸ πρόσωπο ποὺ ἐκοιτόταν στὸ κρεβάτι: «Βλέπω τὸ ἄστρο.» Τότε θἀρχόταν ἀπάνω στὴν ὄψη της ἕνα χαμόγελο, κι' ἡ μικρὴ ἄρρωστη φωνούλα ἔλεγε συχνά: «Ὁ Θεὸς νὰ εὐλογεῖ τὸ ἄστρο μας καὶ τὸν ἀδερφό μου.» Κι' ἔτσι, πολὺ πολὺ γρήγορα, ἔφτασε καιρός, ποὺ τὸ παιδὶ κοιτοῦσε ἔξω ὁλομόναχο καὶ δὲν ἦταν πιὰ προσωπάκι ἀπάνω στὸ κρεβάτι, γιατί ἕνας μικρὸς τάφος ὀρθωνόταν στὰ περίχωρα, ὄχι μακριὰ ἀπ' τὸ σπίτι· κι' ὅταν τὸ ἄστρο ἔρριχνε μακρότατες ἀχτίδες κάτω στὸ παιδί, ἐκεῖνο τὶς ἔβλεπε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δάκρυά του.

Τώρα οἱ ἀχτίδες του ἦταν πιὸ ἀστραφτερές, κι' ἔμοιαζαν νὰ κάνουν ἕνα λαμπρὸ μονοπάτι ἀπ' τὴ γῆς ὥς τὸν οὐρανό· καὶ τὸ παιδί, ὅταν πήγαινε στὸ μοναχικὸ κρεβάτι του, ὀνειρευόταν τὸ ἄστρο: ὀνειρευόταν πῶς ἀπὸ κεῖ ποὺ ἦταν πλαγιασμένο ἔβλεπε μιὰ μακριὰ γραμμὴ ἀνθρώπους νἀνεβαίνουν τὸ φωτερὸ δρόμο, στὸ πλευρὸ τῶν ἀγγέλων. Καὶ τὸ ἄστρο, ἀνοίγοντας, τοῦ ἔδειχνε ἕνα μεγάλον κόσμο γεμάτο φῶς, ποὺ ἕνα πλῆθος

ἄγγελοι ἔζωναν τοὺς ἐρχομένους καὶ τοὺς ὑποδεχόνταν. Κι' ἐκεῖνοι βγαίνοντας ἔξω ἀπ' τὴ γραμμή, ἔπεφταν ἀπάνω στοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς φιλοῦσαν τρυφερὰ στὰ μάγουλα, κι' ἐπορευόνταν ὕστερα μαζί, μέσα στὸ δρόμο τοῦ φωτός, εὐτυχισμένοι, εὐτυχισμένοι ἀπ' τὴ συντροφιά τους...

Μὰ ἦταν κι' ἄλλοι ἄγγελοι, ποὺ δὲν πήγαιναν μαζὶ μὲ κανένα, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἀναγνώρισε κάποιον: τὸ ἥμερο πρόσωπο ποὺ ἐκοιτόταν πρῶτα στὸ κρεβάτι, ἦταν φωτοπερίχυτο καὶ δοξασμένο,—ὡστόσο ἡ καρδιά του ξεχώριζε τὴν ἀδερφούλα ἀνάμεσα στὸ πλῆθος!

Ἡ ἀγγελόμορφη ἀδερφὴ πρόβαλε ὥς τὸ ἔδγαλμα τοῦ ἄστρου κι' εἶπε στὸν ὁδηγητὴ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἦταν πηγαιμένοι ἐκεῖ: «Ἦρθε ὁ ἀδερφός μου;» Κι' ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε: «Ὄχι». Ἔστρεψε τότε πίσω χαρούμενη, μὰ τὸ παιδὶ τάνυσε τὰ μικρά του μπράτσα καὶ τῆς ἔκραξε: «Ἀδερφούλα, ἐδῶ εἶμαι· πάρε με!» Κι' ἐκείνη γύρισε κατ' ἐπάνω του τἀστραφτερά της μάτια... Κι' ἦταν νύχτα, καὶ τὸ ἄστρο λαμποκοποῦσε μέσα στὴν κάμαρα, κι' ἔκανε τὶς μακρότατες ἀχτίδες του νὰ πηγαίνουν κατὰ τὸ παιδί, ποὺ τὶς ἔβλεπε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δάκρυά του.

... Τὸ παιδὶ μεγάλωσε. Ἔγινε νέος καὶ μιὰ μέρα ποὺ ἦταν σκυμμένος στὰ βιβλία του, ἕνας γέρος ὑπηρέτης ἦρθε καὶ τοῦ εἶπε: «Ἡ μητέρα σου δὲν ζῇ πιά. Φέρνω στὸν ἀκριβό της τὸ γιὸ τὶς εὐλογίες της.» Πάλι τὴ νύχτα εἶδε τὸ ἄστρο κι' ὅλες ἐκεῖνες τὶς συντροφιὲς ποὺ ἀνέβαιναν ἀπάνω, καὶ πάλι ἡ ἀγγελόμορφη ἀδερφούλα του ρώτησε τὸν ὁδηγητή τους: «Ἦρθε ὁ ἀδερφός μου:» Κι' ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε: «Ἡ μητέρα σου!» Μιὰ μεγάλη χαρούμενη κραυγὴ σκόρπισε ἀπάνω στὸ ἄστρο, γιατί ἡ μητέρα ἑνώθηκε μὲ τὴν κόρη της. Κι' ὁ νέος τάνυσε τὰ μπράτσα του καὶ τοὺς ἔκραξε ψηλά: «Μητέρα κι' ἀδερφούλα, ἐδῶ εἶμαι. Πάρτε με!» Κι' ἐκεῖνες ἀποκριθῆκαν: «Ὄχι ἀκόμα». Καὶ τὸ ἄστρο ἔλαμψε.

Τὸ παιδὶ ἔγινε ἄνδρας καὶ τὰ μαλλιά του ἔγιναν σταχτιά· κι' ἐκαθόταν στὸ κάθισμά του, δίπλα στὴ φωτιά, βαρυμένος ἀπ' τὴ θλίψη,— ὅταν πάλι τἀστέρι ἄνοιξε. «Ἦρθε ὁ ἀδελφός μου;» ρώτησε ἡ ἀγγελόμορφη ἀδερφούλα. «Ὄχι», εἶπε ὁ ὁδηγητής· «εἶναι ἡ κόρη του».

Κι' ὁ ἄνδρας, ποὺ ἦταν τὸ ἀλλοτινὸ παιδί, εἶδε τότε τὴν κόρη του ποὺ μόλις εἶχε χάσει, ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνες ποὺ ἀγαποῦσε, κι' εἶπε: «Τὸ κεφαλάκι τοῦ παιδιοῦ μου ἀκουμπᾶ στὸν κόρφο τῆς ἀδερφούλας μου καὶ τὸ μπράτσο της ζώνει τὸ λαιμὸ τῆς μητέρας μου. Δὲ θὰ ὑποφέρω γιὰ τὸ χωρισμό της, ἂς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεός.» Καὶ τὸ ἄστρο ἔλαμψε.

Ἔτσι, τὸ παιδὶ ἔγινε μὲ τὸν καιρὸ γέροντας. Ἡ ὄψη του γέμισε ρυτίδες, ἡ περπατησιά του ἦταν ἀδύναμη κι' ἀράθυμη, κι' ἡ ράχη του ἔγειρε. Καὶ μιὰ νύχτα, καθὼς ἦταν πλαγιασμένος ἀπάνω στὸ κρεβάτι του, κυκλωμένος ἀπ' τὰ παιδιά του, φώναζε, καθὼς φώναζε καὶ μικρός: «Βλέπω τὸ ἄστρο.» Κι' εἶπε: «Ἐδῶ εἶμαι, τὰ χρόνια μου ἔπεσαν ἀπὸ πάνω μου σὰν ἕνα παλιὸ ροῦχο, κι' ἔρχομαι στὸ ἄστρο ἀλαφρὺς σὰν τὸ παιδί. Ὦ, Κύριε, σ' εὐχαριστῶ τώρα ποὺ ἄνοιξες τόσες φορὲς τὸ ἄστρο σου γιὰ νὰ πάρεις μέσα τοὺς ἀγαπημένους ποὺ πρόσμεναν ἐμένα». Καὶ τἄστρο ἔλαμψε— ἔλαμψε ἀπάνω ἀπ' τὸν τάφο.

(Μετάφρ. Τ. Α.).

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΜΗ'.

Ἄργησαν λιγάκι νὰ ἰδοῦν ἀπὸ κάτω αὐτὴ τὴ σημαία: δὲν φαινόταν στὸ σκοτάδι. Ἅμα ἄρχισε ὅμως νὰ γλυκοχαράζῃ, τὴν εἶδαν. Κι' ὦ χαρὰ ποὺ τὴν πῆραν οἱ πολιορκητές!

— Δὲ σᾶς τὄλεγα ἐγὼ πὼς θὰ παραδοθοῦν; ἔλεγε μὲ καμάρι ὁ κ. Φρούραρχος. Νά το! σήκωσαν λευκὴ σημαία. Δὲν ἔχουμε τώρα παρὰ νἀνεβοῦμε, νὰ τοὺς πιάσουμε καί... νὰ τοὺς δέσουμε!

Ναί! μὰ δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο. Ποιὸς ἐμπιστεύεται λῃστές; Πάντα ἦταν φόβος νὰ πέσῃ ὁ στρατὸς σὲ καμμιὰ παγίδα. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσουν μὲ προσοχή, μὲ περίσκεψη, νὰ πάρουν ὅλα τους τὰ μέτρα γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό..,

Ἄρχισαν λοιπὸν νἀνεβαίνουν σιγά, προφυλαχτικά, μὲ τὰ ὅπλα στὸ χέρι, γεμάτα... Ἕνας σημαιοφόρος εἶχε πάει μπροστά, κρατώντας κι' αὐτὸς μιὰ

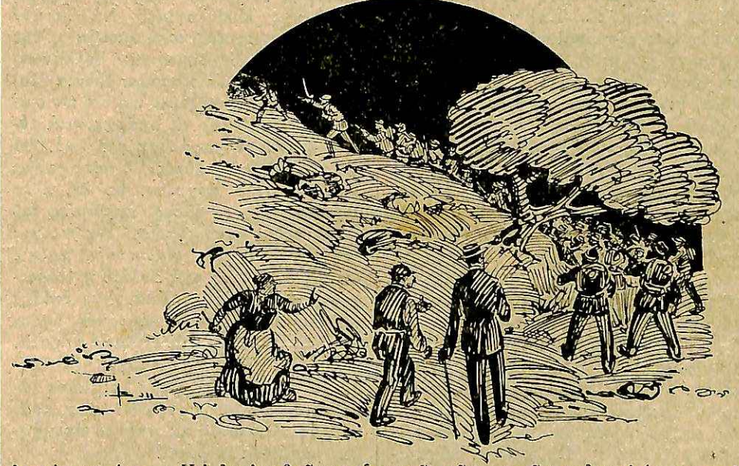

λευκὴ σημαία... Κι' ἀκολουθοῦσαν οἱ γονεῖς τῶν μικρῶν «αἰχμαλώτων» ποὺ θὰ τοὺς ἔσφιγγαν ἐπιτέλους στὴν ἀγκαλιά τους, — ὕστερ' ἀπὸ πόσων ὡρῶν ἀγωνία! — ὁ κύριος Καραμανίκας, ὁ κὺρ-Φώτης ὁ βαρκάρης, κι' ἡ κυρὰ-Κωνσταντινιά, πάντα μὲ τὴ βέργα της... Ὅσο γιὰ τὸν Τάκη, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Μπέμπη, αὐτός, καθὼς εἴπαμε, ἦταν στρατιώτης κι' ἀνέβαινε μὲ τοὺς πρώτους.

— Τὸ νοῦ σας, παιδιά! σιγοπρόσταζαν οἱ ἀρχηγοί. Τὰ μάτια σας τέσσερα! Αὐτοὶ εἶναι πονηροί!...

Ἀπὸ τἄλλο μέρος, ὁ Μπέμπης κι' οἱ σύντροφοί του ἑτοιμαζόνταν νὰ δεχθοῦν τὸ στρατὸ καὶ νὰ παραδοθοῦν... στοὺς γονεῖς τους. Ὄχι ὅμως μὲ τὰ «μασκαράτικα», ὤ, Θεὸς φυλάξει! Αὐτὰ τἄβγαλαν μάνι-μάνι κι' οἱ τρεῖς. Ὁ Μπέμπης ξανάβαλε τὴ φορεσιά του ποὺ ὥς τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὴ φοροῦσε ἡ Φεβρονία, αὐτὴ ξανάβαλε τὸ φουστανάκι της, ὁ Φούσκας ξανάγινε Φούσκας, κι' ἡ βράκα, ἡ φουστανέλλα καὶ τὰ λοιπὰ χώθηκαν πάλι στὸ μεγάλο καλάθι καὶ φυλάχτηκαν στὴ σπηλιά.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΣ προάλλες σᾶς ἔγραψα γιὰ τὴ «μολοΐστρα» καὶ παρακάλεσα ὅσους τὴν ἤξεραν, νὰ μοῦ ποῦν πῶς τὴ λένε στὸν τόπο τους. Ἔλαβα πολλὲς ἀπαντήσεις. Ἄλλοι ἔγραψαν σὲ μένα ἀπευθείας,— καὶ τί ὄμορφα γραμματάκια! —ἄλλοι στὴ Διάπλασι. Κι' ἔτσι ἔμαθα διάφορες ὀνομασίες γιὰ τὴ «μολοΐστρα», ποὺ δὲν τὶς ἤξερα καθόλου, καὶ κάμποσες λαϊκὲς δοξασίες γι' αὐτή. Οἱ ὀνομασίες εἶναι: «κλέφτης», — ἡ ἐπικρατέστερη, καθὼς φαίνεται, ἡ σχεδὸν πανελλήνια,— «μαντατούρα», «προδότρα», «ταξιδιώτης», «ἥλιος», «μουσαφίρης», «κούφακας» κτλ. Ἀνάλογες μὲ τὶς ὀνομασίες εἶναι κι' οἱ δοξασίες. Ἐκεῖ π. χ. ποὺ τὴ λένε «προδότρα», πιστεύουν πῶς στὸ σπίτι ποὺ μπαίνει κάτι κρυφὸ φανερώνεται. Κι' ἐκεῖ ποὺ τὴ λένε «κούφακα», ἔχουν τὴν ἰδέα, τὴν πρόληψη, πῶς ἅμα μπαίνει στ'αὐτὶ κανενός, τὸν κουφαίνει!

Εἶναι ἀδύνατο λοιπὸν νὰ σᾶς πῶ μὲ πόση εὐχαρίστηση ἔμαθα ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα! Καὶ γιατί; Γιατί, καθὼς σᾶς εἶπα καὶ τότε ποῦ σᾶς μίλησα γιὰ τὴ «μολοΐστρα», ἀγαπῶ πολὺ αὐτὸν τὸν φτερωτὸ σπόρο καί, φυσικά, γιὰ ὅ,τι ἀγαπᾷ κανείς, θέλει νὰ μαθαίνει. Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος, ὁ κυριώτερος λόγος ποὺ πολλοὶ καταγίνονται μὲ τόση σπουδή, μὲ τόσο ζῆλο, στὰ λαογραφικά. Ἀγαποῦν αὐτὲς τὶς λαϊκὲς δοξασίες κι' αὐτὲς τὶς λαϊκὲς ὀνομασίες ποὺ ἔχουν σχέση μὲ πράγματα καλοθύμητα κτ' ἀγαπητά τους. Καὶ τὰ μαζεύουν, τὰ καταγράφουν τὰ μελετοῦν, τὰ συσχετίζουν, τὰ ἐξηγοῦν. Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ θεμέλιο τῆς Λαογραφίας ποὺ εἶναι μιὰ μεγάλη Ἐπιστήμη. Οἱ «μύσται» της ἔχουν τὴν κλίση. Ἀπὸ μικροὶ ἀγαποῦν τὰ παραμύθια—παραδείγματος χάρη,—ἐκεῖνοι ποὺ μαζεύουν παραμύθια. Κι' ὅπως ἐγὼ εἶχα τόση περιέργεια κι' εὐχαρίστηση νὰ μάθω τὶς διάφορες ὀνομασίες τῆς «μολοΐστρας» μου, ἔτσι καὶ κεῖνοι, μὲ τὴν ἴδια περιέργεια κι' εὐχαρίστηση μαζεύουν τὶς διάφορες παραλλαγὲς ἑνὸς παραμυθιοῦ, ποὺ τὸ συγκρίνουν ἀκόμα καὶ μ' ἄλλα παραμύθια καὶ μποροῦν ἔτσι νὰ κάμουν ὁλάκερη μελέτη ἀπάνω σ' αὐτό. Τὸ ἴδιο μὲ τὶς παροιμίες, μὲ τὰ λαϊκὰ τραγούδια, μὲ τοὺς θρύλους, τὰ ἔθιμα κτλ. Ἡ ἀγάπη τοῦ ἑνὸς φέρνει τὴν ἀγάπη τοῦ ἄλλου. Καὶ συχνὰ ἕνας ποὺ ἄρχισε μαζεύοντας παροιμίες, μαζεύει στὸ τέλος παραμύθια, τραγούδια, ἀπ' ὅλα.

Μόνο λοιπὸν ἀπὸ περιέργεια καὶ γιὰ εὐχαρίστηση τὰ μαζεύουν αὐτά; Δὲν χρησιμεύουν σὲ τίποτα; — Πῶς; Ἂν δὲν χρησίμευαν, δὲν θἄκαναν μιὰ χωριστὴ Ἐπιστήμη. Χρησιμεύουν, καὶ πολὺ μάλιστα! Εἶναι σπουδαῖα, πολύτιμα, γιὰ τὰ πορίσματα, τὰ συμπεράσματα ποὺ βγάζει κανένας ἀπ' αὐτά. Διαφωτίζουν τὸ χαρακτῆρα ἑνὸς λαοῦ, δείχνουν τὶς σχέσεις ποὺ εἶχε ὁ λαὸς αὐτὸς μὲ ἄλλους, βοηθοῦν πολὺ στὴ μελέτη τῆς ἱστορίας του, τῆς γλώσσας του, κι' εἶναι τἀσφαλέστερα τεκμήρια τῆς καταγωγῆς του. Χωριστὰ ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα πλουσιώτατο ὑλικὸ γιὰ τὸν ποιητή, γιὰ τὸν κάθε λογῆς λογοτέχνη, ποὺ βρίσκει στὸ λαογραφικὸ θησαυρὸ τὰ ὡραιότερα μοτίβα καὶ τὶς ὡραιότερες λέξεις. Τὸ θέμα βέβαια εἶναι μεγάλο καὶ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς κάμω ἔτσι σύντομα νὰ τὸ συλλάβετε ὁλοκληρωτικά. Θὰ σᾶς φέρω ὅμως λίγα παραδείγματα ποὺ ἀρκοῦν γιὰ νὰ βρῆτε μόνοι σας πολλά. Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς πιστεύει στὶς Νεράϊδες. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες εἶχαν τὶς Νηρηΐδες τους. Νεράϊδες καὶ Νηρηΐδες δὲν εἶναι ὁλοφάνερα οἱ ἴδιες; Πιστεύει ἀκόμα στὶς Λάμιες. Ἡ Λάμια ὅμως δὲν εἶναι τέρας τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς Μυθολογίας; Νὰ λοιπὸν ἕνα τεκμήριο, καὶ πολὺ σπουδαῖο, τῆς καταγωγῆς τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων. Γιατί ὁ λαὸς δὲν διαβάζει βέβαια Μυθολογία. Αὐτὰ τὰ ξέρει κατὰ παράδοση. Καὶ γιὰ νὰ ὑπάρχει μιὰ τέτοια ἑλληνικὴ παράδοση στὸ λαό, θὰ πῆ πῶς ὁ λαὸς αὐτός, ὁ νέος, εἶναι συνέχεια τοῦ ἀρχαίου. Κι' ἕν' ἄλλο ἀκόμα: Ἑκατοντάδες παροιμίες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἔχουν ἀντίστοιχες στὴν ἀρχαιότητα. Καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὶς βρεῖ ὅλες στὴ συλλογὴ Παροιμιῶν τοῦ Πολίτη. Ὑπάρχουν ἐπίσης ἕνα πλῆθος ἔθιμα σημερινὰ ὅμοια κι' ἀπαράλλαχτα μὲ ἔθιμα ἀρχαῖα. Ἔτσι, καὶ μὲ τὴ Λαογραφία ἀκόμα πιστοποιεῖται πῶς εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν... προγόνων μας, πρᾶγμα ποὺ τόσο ἄδικα μᾶς τὸ ἀρνήθηκαν μερικοὶ ἱστορικοί.

Ἄλλα πάλι ἀπὸ τὰ ἔθιμα αὐτά, — ὅπως κι' ἀπὸ τὰ τραγούδια, τὶς παροιμίες, τὰ παραμύθια κτλ.—εἶναι ξενικά. Αὐτὰ δείχνουν τὶς ἐπιμιξίες τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους μὲ ἄλλα ἔθνη στὸ διάστημα τῶν αἰώνων, ποὺ μερικὲς ἀπ' αὐτὲς δὲν τὶς λέει ἡ Ἱστορία, γιατί σὲ μερικὰ σημεῖα εἶναι ἀκόμα σκοτεινή. Φυσικά, αὐτὰ ποὺ ἰσχύουν γιὰ τὸν ἑλληνικὸ λαό, ἰσχύουν γιὰ τοὺς λαοὺς ὅλους. Κι' ἔτσι παντοῦ ἡ Λαογραφία εἶναι χρήσιμη καὶ παντοῦ, λίγο ἢ πολύ, καλλιεργεῖται. Ἀλλά, καθὼς εἴπαμε, ἡ πηγή της εἶναι πάντα ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη ποὺ αἰσθάνεται καθένας γιὰ τὰ πράγματα τοῦ τόπου του, τοῦ λαοῦ του, τοῦ σπιτιοῦ του, τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. Γιὰ νἀγαποῦμε τὴ «μολοΐστρα», κι' ἐγὼ καὶ σεῖς, κάναμε ἐδῶ μαζὶ τὴ μικρή της «λαογραφία». Ἔτσι γιὰ ὅλα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΦΑΡΣΑ ΗΤΑΝ;..

Ὁ Πανάγος ὁ Μελισσιώτης, κουρέας καὶ λαϊκὸς ποιητής, ἦταν πολὺ γνωστὸς ἀπὸ μερικὰ ἔργα ποὺ εἶχε δώσει στὸ θέατρο. Φαιδρὸς ἄνθρωπος, ἀστεῖος, ἔπαιζε διάφορες φάρσες στοὺς φίλους του, ποὺ γιὰ ἐκδίκηση τοῦ ἔπαιζαν κι' αὐτοί. Ἔτσι μιὰ μέρα τοῦ πῆγαν στὸ κουρεῖο του ἕναν ἄγνωστο κύριο, ποὺ ἀγόραζε τάχα τρίχες γιὰ κάποια βιομηχανία. Ὁ Μελισσιώτης τὸ πίστεψε καὶ δέχθηκε τὴ συμφερτικὴ παραγγελία τοῦ ἀγνώστου, ποὺ θὰ γύριζε σὲ τρεῖς-τέσσερις μῆνες καὶ θἀγόραζε σὲ καλὴ τιμὴ ὅσες τρίχες θὰ τοῦ εἶχε μαζέψει. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅλα τὰ μαλλιὰ ποὺ ἔπεφταν κομμένα στὸ κουρεῖο του, ὁ Μελισσιώτης τὰ φύλαγε. Κι' ὅταν μετὰ καιρὸ ξαναπῆγε ὁ ἄγνωστος—μὲ τοὺς φίλους του πάντα,—εἶχε νὰ τοῦ πουλήση πέντ' ἕξη σακκούλες.

— Γιὰ νὰ τὶς ἰδῶ, εἶπε ὁ ἄγνωστος.

Ὁ Μελισσιώτης τοῦ ἄνοιξε τὴν πρώτη.

— Ὤ! φώναξε ὁ ἄγνωστος· οἱ τρίχες, βλέπω, εἶναι ἀνακατωμένες!

— Μὰ τί; ἔκαμε ὁ Μελισσιώτης· ἔπρεπε νὰ τὶς χωρίσω;

— Βέβαια. Χωριστὰ οἱ ἄσπρες, χωριστὰ οἱ μαῦρες, οἱ ξανθές, οἱ καστανές...

— Καὶ τί θὰ γίνη τώρα;

— Ἔτσι δὲν τὶς παίρνω. Νὰ τὶς χωρίσετε.

— Χμ! σὰ δύσκολο...

— Τί νὰ σᾶς κάμω;

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, οἱ φίλοι ἔβαλαν τὰ γέλια τρανταχτά. Τότε μόνο κατάλαβε ὁ Μελισσιώτης. Καὶ γυρίζοντας σ' αὐτοὺς ψιθύρισε:

— Φαρσα ἦταν;.. Χαλάλι σας! Μ' ἐνικήσατε!

* * *

Η ΟΜΠΡΕΛΛΑ ΚΙ' Η ΦΑΝΕΛΛΑ

Οἱ Γάλλοι λένε:

— Στὸ Παρίσι, ὅταν εἶναι ἥλιος, νὰ παίρνης τὴν ὀμπρέλλα σου. Ὅταν βρέχει, κάνε ὅ,τι θέλεις.

Οἱ Ἄγγλοι λένε:

— Στὸ Λονδῖνο, τὸ καλοκαίρι, νὰ φορῆς τὴ φανέλλα σου. Τὸ χειμώνα, κάνε ὅ,τι θέλεις.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπὲλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Χωρὶς καμμιὰ ἀργοπορία καὶ κανένα δισταγμὸ τραβοῦσε μπρὸς καὶ στάθηκε μονάχα ὅταν φθάσανε στὸ σπίτι μαζὶ μὲ τὸν Κάρρ. Κοίταξε τὸν στενὸ καὶ περιωρισμένο χῶρο ποὺ εἶχε περάσει ὅλη τὴν ζωή του ἴσαμε τώρα, εἶδε τὸ πατημένο χῶμα, τὸ ξερὸ χόρτο, τὴν μικρὴ σκάφη ὅπου ἔπινε νερὸ καὶ τὸ σκοτεινὸ καλυβάκι ποὺ κοιμόταν.

—Ἡ ἄλκη εἶναι ἕνα μὲ τὸ δάσος! φώναξε κι' ἔρριξε τὸ κεφάλι του κατὰ πίσω ὥστε ὁ λαιμός του ἀκούμπησε στὴν πλάτη του. Καὶ ὕστερα ὁρμησε τρέχοντας μέσα στὸ δάσος.

Τὸ νερόφιδο.

Βαθιὰ μέσα στὸ δάσος ἐκεῖ ποὺ βρίσκονταν τὰ πεῦκα, φανερόνωνταν κάθε χρόνο ἀπάνω στὰ δέντρα μικρὲς στιχτιὲς πεταλοῦδες ἀπ' αὐτὲς ποὺ τὶς λένε καλόγρηες. Ἦταν τόσο μικρὲς καὶ τόσο λίγες ποὺ κανένας δὲν τὶς ἔδινε προσοχή. Αὐτὲς οἱ πεταλούδες ἀφοῦ πετοῦσαν τρεῖς τέσσερις νύχτες μέσ' στὸ δάσος, γεννοῦσαν τ' αὐγά τους πάνω στὸν κορμὸ τῶν πεύκων κι' ὕστερα ἔπεφταν χάμω χωρὶς ζωή.

Ὅταν ἐρχόταν ἡ ἄνοιξη ξεπρόβαλλε ἀπὸ κάθε αὐγὸ μιὰ κάμπια ποὺ τρεφόταν μὲ τὶς βελόνες ἀπ' τὰ πεῦκα. Οἱ κάμπιες εἶχαν καλὴ ὄρεξη κι' ἔτρωγαν ὅσο μποροῦσαν, δὲν ἔκαναν ὅμως καμμιὰ σπουδαία βλάβη στὰ δέντρα γιατὶ τὶς κυνηγοῦσαν πολὺ τὰ πουλιά. Περισσότερες ἀπὸ χίλιες κάμπιες δὲν γλύτωναν τὴν ζωή τους κάθε χρόνο.

Οἱ λίγες κάμπιες ποὺ κατόρθωναν νὰ ζήσουν καὶ νὰ μεγαλώσουν ἐσκάλωναν ἐπάνω στὰ κλαριὰ ἄπλωναν γύρω τους ἕνα μετάξινο ἄσπρο κλουβὶ κι' ἔμεναν ἐπὶ ὁλόκληρες ἑβδομάδες κλεισμένες ἐκεῖ μέσα. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ καταστρέφονταν περισσότερες ἀπ' τὶς μισές. Ἦταν πολὺ σπάνιο νὰ ξεπροβάλλουν ἀπὸ τὸ κουκούλι τους τὸν Αὔγουστο περισσότερες ἀπὸ ἑκατὸ πεταλούδες.

Κάμποσα χρόνια οἱ πεταλούδες αὐτὲς ζοῦσαν τὴν ἐπικίνδυνη καὶ τόσο ἄσχημη ζωή τους μέσα στὸ δάσος τῆς Εἰρήνης. Κανένα ἔντομο μέσα στὸ δάσος δὲν ἦταν τόσο ἀσήμαντο, ὅσο αὐτές. Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ζοῦν ἀκόμη ἔτσι πολλὰ χρόνια, ἂν δὲν τοὺς παρουσιαζόταν ξαφνικὰ ἕνας ἀνέλπιστος βοηθός.

Ὁ βοηθὸς αὐτὸς παρουσιάστηκε στὶς κάμπιες τὴν ἴδια ἐποχὴ ποὺ ὁ Σταχτερὸς ἔφυγε ἀπ' τὸν κύριό του. Ἡ ἄλκη, τὴν ἄλλη μέρα ἀπὸ τὴν φυγή της, τριγύριζε στὸ δάσος γιὰ νὰ τὸ γνωρίση περισσότερο καὶ γιὰ νὰ ἐξοικειωθῆ μαζί του. Κατὰ τὸ βράδυ ἔφθασε σ' ἕναν πυκνὸ λόγγο ὅπου ἀπὸ κάτω του βρισκόταν ἕνα μέρος σχεδὸν γυμνὸ ἀπὸ δέντρα, γεμάτο λάσπες καὶ σαπισμένα χόρτα. Στὴ μέση ἦταν μιὰ γούβα μὲ μαῦρο νερὸ καὶ γύρω κοντά της ἦταν μερικὰ μεγάλα πεῦκα, τόσο γέρικα ποὺ δὲν εἶχαν πιὰ καθόλου φύλλα. Στὸν Σταχτερὸ δὲν ἄρεσε αὐτὸ τὸ μέρος καὶ θἄφευγε σχεδὸν ἀμέσως ἀπὸ κεῖ ἂν δὲν ἀνεκάλυπτε δίπλα στὴ γούβα μερικὰ χλωρὰ πράσινα φύλλα.

Ὅταν ἔσκυψε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ φάη τὰ φύλλα, εἶδε ἕνα μεγάλο μαῦρο φίδι ποὺ κοιμόταν ἀπὸ κεῖ κάτω. Ὁ Σταχτερὸς εἶχε ἀκούσει τὸν Κὰρρ νὰ τοῦ μιλᾷ γιὰ τὶς φαρμακερὲς ὀχιὲς ποὺ βρισκόνταν στὸ δάσος κι' ὅταν τὸ ἑρπετὸ σήκωσε τὸ κεφάλι του ψηλά, ἔβγαλε ἔξω τὴν μακρυά του γλῶσσα κι' ἄρχισε νὰ σφυρίζη, ὁ Σταχτερὸς νόμισε ὅτι εἶχε νὰ κάνη μ' ἕνα πολὺ ἐπικίνδυνο ζῶο. Τρόμαξε ὑπερβολικά, σήκωσε τὸ πόδι του ψηλά, χτύπησε μὲ τὴν πατούνα του τὸ φίδι καὶ τοῦ ἔλυωσε τὸ κεφάλι. Ὕστερα ἔφυγε εὐθὺς ἀπ' ἐκεῖ τρέχοντας, μ' ὅλη του τὴ γρηγοράδα.

Μόλις χάθηκε ὁ Σταχτερὸς πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα ξεπρόβαλε ἀπὸ τὴν γούβα μὲ τὸ νερὸ ἕνα ἄλλο φίδι μαῦρο καὶ μεγάλο ὅσο καὶ τ' ἄλλο. Σύρθηκε πρὸς τὴν σκοτωμένη κι' ἄρχισε νὰ χαϊδεύη μὲ τὴ γλῶσσα του τὸ πατημένο της κεφάλι.

— Εἶναι δυνατὸ νὰ εἶσαι νεκρή, καλὴ ἀγαπημένη μου Ἄκακη; σφύριζε τὸ φίδι. Καὶ τί εὐτυχισμένοι ποὺ εἴχαμε ζήσει οἱ δυό μας τόσα χρόνια. Περνούσαμε τόσο καλὰ καὶ ἦταν τόσο ὡραῖα σ' αὐτὸ τὸ μέρος ποὺ ζήσαμε πολὺ περισσότερα χρόνια ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα νερόφιδα μέσα στὸ δάσος. Ἄχ, αὐτὸ ἦταν ἡ μεγαλύτερη δυστυχία ποὺ μποροῦσε νὰ μοῦ τύχη.

Τὸ νερόφιδο ἦταν βαθιὰ συγκινημένο, κουλουριαζόταν σὰ νἄταν πληγωμένο. Ἀκόμη κι' οἱ βάτραχοι ποὺ βρίσκονταν σὲ διαρκῆ φόβο γιὰ τὴ ζωή τους, ἐξ αἰτίας του, τώρα ἐνοιωθαν λύπη γιὰ τὴν δυστυχία του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΓΑΤΑ, Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΚΙ' Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

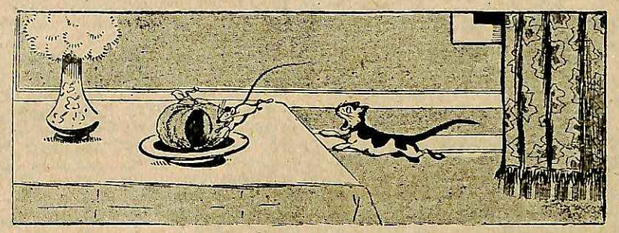

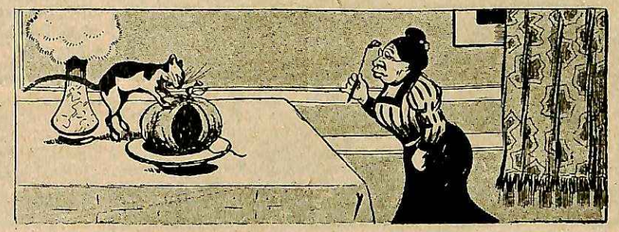

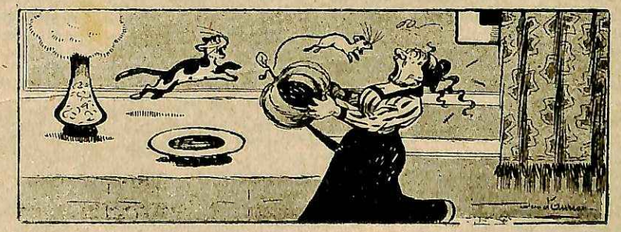

Μιὰ ἱστορία σὲ τρεῖς εἰκόνες χωρὶς λόγια.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΘΕΟΥ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 123]

Κοράκια ἐβενοφτέρουγα
στοῦ Ὀλύμπου τὴν κλιτὺ
κοιτάζουν μ' ἀνυπόμονη
ματιὰ τὸν νικημένο,
ποὺ μὲ ρομφαία θρίψαλα,
μὲ κεραυνὸ σβυσμένο,
βλέπει τὸ φῶς τ' ἀνέσπερο
τοῦ Νέου Νικητῆ . . .

Βαρύ 'ναι τὸ κεφάλι του,
τὸ σῶμα μουδιασμένο
καὶ τὰ κοράκια ποὺ περνοῦν,
ἀντάρτες σπαθωτοὶ
κοάζουνε βραχνά, πνιχτά,
κι' ἀναρωτᾶν — γιατὶ
ἀκόμα δὲν ἐπάγωσε,
κουφάρι νεκρωμένο ; . .

Καπνίζει δίπλα ὁ φοβερὸς
παλιός του κεραυνὸς
κι' ἡ πνιγηρὴ μαυρίλα του
γιομίζει τὸ βουνό,
σύμβολο μαῦρο ποὺ βαθιὰ
δειχνει τὸν ξεπεσμὸ

ποὺ ἔπεσ' ὁ παντοδύναμος
Ὀλύμπιος θεός.
Τοῦ Ναζωραίου τ' ἅγιο φῶς
πρόβαλε ἀπὸ κεῖ κάτω,
τὸν Δία τὸν ἐτύφλωσε
τὴν ὥρα τοῦ θανάτου ! . .

Διλάντα

Ο ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 117]

Εἶναι Σαββατόβραδο· οἱ καμπάνες χτυποῦν δυνατὰ καὶ προσκαλοῦν τοὺς πιστοὺς στὴν ἐκκλησιά. Γι' αὐτὸ κι' ἡ μητέρα μου ντύθηκε καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸν ἑσπερινό, ἀφοῦ μὲ ἄφησε καὶ μοῦ ἀνέθεσε τὴ φύλαξη τοῦ σπιτιοῦ καὶ συγχρόνως καὶ τῶν μικροτέρων μου ἀδελφῶν. Ἔτσι, ἀφοῦ ἔμεινα μόνος, βασιλιάς, κυβερνήτης καὶ κυρίαρχος τοῦ σπιτιοῦ μας, ἔχων στὰς διαταγάς μου τοὺς ὑπηκόους μου, οἱ ὁποῖοι ἦσαν πρὸς τὸ παρὸν οἱ μικρότεροι ἀδελφοί μου, ἔκαμα διαφόρους περιοδείας στὰ ντουλάπια, χωρὶς ὅμως κανένα ἀποτέλεσμα, γιατὶ ἡ μητέρα εἶχε πάρει μαζί της τὰ κλειδιά.

Ἐνῶ ἑτοιμαζόμουν νὰ καθήσω, βλέπω ἀπ' ἔξω νὰ περνᾶ ἕνας στρατιώτης τραυματίας, μὲ ἕνα πόδι μονάχα γερό, καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἀντικαθιστοῦσε ἕνα μεγάλο ραβδὶ ἔως τὴ μασχάλη καὶ ἕνα μπαστούνι στὸ ἄλλο χέρι.

Τρέξαμε τότε ὅλοι ἔξω καὶ αὐτὸς μᾶς παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσουμε λίγο ψωμί, γιατί, ἔλεγε, εἶχε νὰ φάγη ἀπὸ τὸ πρωί. Ἑνιώσα μιὰ συμπάθεια στὴν ψυχή μου. Νὰ βλέπεις ἐκεῖ ἕναν παλληκαρᾶ, (καὶ τί λεβέντης ποὺ θάταν προτοῦ νὰ πάθη τὸ δυστύχημα αὐτό, μὲ τὰ ὡραῖα του μάτια καὶ τὰ ζευγαρωτά του φρύδια, τελοσπάντων τὸ σύνολό του παρουσίαζε ἕνα λεβεντάνθρωπο), νὰ παρακαλεῖ ἕνα παιδὶ γιὰ λίγο ψωμί! Χωρὶς πολλὲς σκέψεις, ἔτρεξα στὸ ἁρμάρι, πῆρα τὰ μεσημεριανὰ περισσεύματα καὶ τὸ ἀπαιτούμενο ψωμί, κι' ἔτσι ἄψε σβύσε τοῦχα στρώσει τὸ τραπέζι, στὸ ὁποῖο ρίχτηκε ὁ φιλευόμενός μου μὲ μεγάλη ὄρεξη. Καμμιὰ φορὰ σταματοῦσε νὰ μοῦ πῇ μιὰ ἱστορία ποὺ εἶδε. Ἅμα χορτασε τοῦ ἔφερα λίγο ντόπιο κρασὶ ποὺ τὸ ἤπιε μὲ εὐχαριστηση κάνοντάς το μιὰ φουψῆτιά.

Νὰ κι' ἡ μητέρα· τώρα ὁ φαντάρος ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ μᾶς διηγεῖται τὰ παθη του καὶ τὶς περιπέτειες του, προπάντων τὴ στέρησι τοῦ ποδιοῦ του.

Τὸ σπίτι μας ὅμως εἶναι λιγο ἔξω ἀπ' τὸ χωριό, καὶ ἐπειδὴ ὁ φαντάρος αὐτὸς ἦταν κουτσός, ἔφυγε γιὰ τὸ χωριὸ φουμάροντας τὸ τσιγαράκι ποὺ τοῦ προσέφερα καὶ φυσώντας τοὺς καπνοὺς γιὰ νὰ πάνε ψηλότερα στὸν οὐρανό, σὰν μικρὲς εὐχές . . .

Ἀστραπόβροντο

ΑΦΙΝΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΤΟΠΟ ΜΟΥ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 129]

Ξεκουρασμένο τὸ μυαλό, ἀφίνει ἄθελα νὰ περνᾷ ἀπὸ μπρός μου κάτι πολὺ παλιό, κάτι πολὺ βαθιὰ χαραγμένο στὴν ψυχή μου. Περασμένα χρόνια, μιὰ παιδιάτικη ζωή, ἕνα σπίτι, μιὰ πόλη μεγάλη, πολὺ ἐπιβλητικά.

Ξεκουρασμένο ἀπὸ κάθε ἔννοια τὸ μυαλο, σοῦ φέρνει ἕνα εὐτυχισμένο κομμάτι τῆς ζωῆς σου, ἀνάμνηση γλυκειὰ ὅσο καὶ πικρή. Κι' ἔτσι, γυρνώντας τῆς ἀνάμνησης τὸ κομπολόϊ, σκέπτεσαι τὴν πατρίδα σου . . . μετὰ ἕνα πλοῖο, ὕστερα μιὰ σκιά της μακρυά, πολὺ μακρυὰ καί . . . τίποτε ἄλλο.

Ἔσκυψα τὸ κεφάλι μου καὶ ἄρχισα νὰ κλαίω. Ἀπὸ τότε ὡς σήμερα πολλὲς μέρες μᾶς χωρίζουν. Ἐπάνω στὸ κατάστρωμα ἑνὸς πλοίου μὲ τοὺς δικούς μου. Ἤμουνα γελαστός, ἡ καρδιά μου σκιρτοῦσε σὰν πάντα, δὲν πίστευα ποτέ. . .

Ἴσως δὲν τὸ εἶχα πολυσκεφτεῖ ἀπὸ συγκίνηση . . . μαθήματα . . . δὲν ξέρω γιατί. Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ πήγαινα ἀλλοῦ μὲ τύρλωνε, δὲν μάφινε νὰ χρησιμοποιήσω τὴν καρδιά μου. Γελοῦσα πάντα. Σὲ λίγο θάφευγα παίρνοντας μαζί μου μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνηση γιὰ τὸν τόπο μου . . . γιὰ τὸ σπίτι μου. Ἴσως στὰ βαθιὰ νὰ πονοῦσε ἡ ψυχή μου, ἴσως νὰ ἔκλαιγε, ἀλλά . . . ἐγὼ γελοῦσα. Τὸ πλοῖο σφύριξε. Γιατί ἤσουνα τόσο γλυκειὰ κείνη τὴ μέρα, βασιλίδα ; Γιατί χαιμογέλοῦσες ; Γιατί ἔλαμπε τόσο πολὺ ἡ θάλασσά σου ; Ἴσως γιατί σ' ἄφινα, ἴσως γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ καλύτερα, γιὰ νὰ μὲ πικράνῃς ὕστερα . . .

Τώρα πιὰ ἔχω ἀφίσει τὸ λιμάνι σου, τὰ νησιά σου, φεύγω ἀλλοῦ, ἴσως διωγμένος. Ὁ ἥλιος πάει νὰ δύσῃ, σὲ ἀφίνει ἥσυχα νὰ κοιμηθῆς... σοῦ δίνει ἕνα γλυκό-γλυκὸ χρῶμα . . . Σιγὰ-σιγὰ οἱ πινελιὲς ποὺ ἀφίνεις στὸν ὁριζοντα χάνουνται . . , δὲν μένει τίποτε παρὰ πέλαγος . . .

Τώρα βλέπω καθαρὰ τὴν ἀλήθεια. Σκύβω τὸ κεφάλι μου καὶ κλαίω . . . Τὸ εἶχα πιστέψει.

Ἱππότης ντ' Ἀρτανιὰν

ΜΗ ΜΕ ΛΗΣΜΟΝΕΙ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 26]

Ἦταν ἡ τελευταία μέρα ποὺ θᾶμενα σ' ἐκεῖνο τὸ χωριό, ποὺ μοῦ εἶχε χαρίσει τόσο ὡραῖες, ἀξέχαστες στιγμές, καθὼς ἐπίσης καὶ τόσο λυπητερὲς καὶ πονεμένες μέρες . . .

Ἐκεῖ πέρα αἰσθάνθηκα μιὰ λύπη, τὴν πρώτη λύπη ποὺ εἶχε πλημμυρίσει τὴν παιδική μου καρδιά : ἐκεῖ εἶχε πεθάνει μιὰ φίλη μου ἀγαπημένη, μιὰ μικρούλα ποὺ τὴν εἶχα σὰν ἀδελφή. Ἀλήθεια, γιατί ὁ θάνατος νἆναι σκληρός ; γιατί νάρπάζει ἀπὸ τὸν κόσμο τόσα πλασματάκια ὡραῖα κι' ἀξιαγάπητα ; Τὴν τελευτσία αὐτὴ μέρα πούμενα στὸ χωριὸ ἐκεῖνο, ποὺ ὅταν πρωτοπῆγα μὲ τὴ μικρή μου φίλη εἶχα περάσει τόσο ὡραῖα μαζί της, καὶ ποὺ ἕνα μελαγχολικὸ δειλινὸ ἡ ψυχούλα της εἶχε πετάξει ἀπ' τὸν κόσμο τοῦτο καὶ εἶχε πάει στὸν οὐρανό,— κι' ἀναμφιβόλως θὰ εἶχε μεταβληθεῖ σ' ἕνα ἀγγελουδάκι,—τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἤθελα νὰ τὴν ἀφιερώσω στὴν ἀνάμνησή της.

Τρέχω στὸ φτωχὸ κοιμητήρι τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ καταθέσω λίγα λουλουδάκια στὸν τάφο της, ποὺ τόσο τάγαποῦσε, καὶ γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω γιὰ πάντα, γιατί ποτὲ πιὰ δὲν θὰ πήγαινα στὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ εἶχα χάσει μιὰ τόσο καλὴ φίλη.

Τὴν ὥρα ποὺ ἤμουν ἕτοιμη νὰ φύγω βλέπω ἀνάμεσα στὰ μικρὰ χορταράκια τοῦ τάφου της λίγα μικρὰ «Μὴ μὲ λησμόνει» ποὺ φυτρωμένα ἐκεῖ πέρα, ἤσαν σὰ νὰ μοῦ ἔλεγαν ἐκ μέρους τῆς φίλης μου : «ποτὲ νὰ μὴ μὲ λησμονήσῃς» . . . Ἔννοια σου. Μικρή μου φίλη, ποτὲ δὲν θὰ σὲ λησμονήσω . . .

Μέλισσα

ΤΡΕΛΛΗ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 119]

— Ξέρεις νὰ μαγειρεύῃς ;
— Μάλιστα, κυρία.
— Νὰ πλένῃς ;
— Μάλιστα, κυρία.
— Πόσες μέρες τὸν μῆνα θέλεις ἔξοδο ;
— Καμμιά.
— Μήτε τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα ;
— Ὄχι, κυρία.
—Κάθε πότε θὰ σφουγγαρίζεις;
— Δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα.
— Καὶ τὰ τζάμια !
— Κάθε Παρασκευή.
— Ἀγαπᾷς τὰ παιδιά ;
— Πολύ, κυρία.
— Πόσον καιρὸ εἶχες κάνει στὸ προηγούμενο σπίτι ;
— Τέσσερα χρόνια.
— Γιατί ἔφυγες ;
— Γιατί ἔχουν πάει στὴν Ἀμερική.
— Τί μισθὸ θέλεις ;
— Πενήντα δραχμὲς τὸ μῆνα.
— Μόνο ;
— Μόνο.
— Καὶ πότε θἀρθῆς ;
— Αὔριο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφθασε τρέχοντας ἕνας φύλακας τοῦ κοντινοῦ Φρενοκομείου. Κι' ἅμα εἶδε τὴν ἰδανικὴ ἐκείνη ὑπηρέτρια, φώναξε :

— Ἀ, νὰ ἡ τρελλὴ ποὺ δραπέτευσε πρὸ ὀλίγου !

Καὶ τὴν πῆρε.

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἀμαρυλλὶς

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΗΜΟΥΝ ΚΙ' ΕΓΩ ΜΕΣΑ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 107]

Τὴ νύχτα, ὁ Χότζας θέλησε νὰ κατεβῇ στὸ δρόμο, νὰ πάρῃ λιγο ἀέρα. Δὲν ἐπρόβλεψε ὅμως τὴν ἀπερισκεψία τῆς γυναίκας του, ποὺ εἶχε ξεχάσει στὴ σκάλα κουβάδες κι' ἄλλα πράγματα. Καὶ καθὼς εἶναι σκοτεινά, καὶ δὲν καλοβλέπει κιόλα, ὁ Χότζας σκοντάφτει καὶ κατρακυλᾶ τὴ σκάλα ὡς κάτω, κάνοντας ἕνα θόρυβο φοβερό.

Ξύπνησαν οἱ γειτόνοι καὶ ρώτησαν νὰ μάθουν τὴν αἰτία αὐτοῦ τοῦ θορύβου.

— Δὲν εἶναι τίποτα, τοὺς ἀπαντᾷ ὁ Χότζας, ποὺ ντράπηκε νὰ πῇ ἀμέσως τὴν ἀλήθεια. Τὸ ράσο μου ἔπεσε ἀπὸ τὴ σκάλα.

— Καὶ μὲ τὸ πέσιμο ἑνὸς ράσου ἔγινε ὅλο αὐτὸ τὸ κακό ; ἀποροῦν.

- Ναί, ἀπαντᾷ ὁ Χότζας, μὰ μέσα στὸ ράσο ἤμουν κι' ἐγώ...

Ἀρτανιὰν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πρέπει νὰ εἶσαι μετριοπαθής. Νὰ βῇς, καθὼς λένε, νερὸ στὸ κρασί σου.

— Μπά ! ὥστε εἶναι μοναχός ;

— Ὄχι, καϊμένε ! εἶναι κι' ἄλλοι καλόγεροι μέσα.

Τζογὲς

— Γιάγκο! Γιάγκο ! . . ἐκεῖ πάνω στὸ ταβάνι εἶναι μιὰ ἀράχνη!

Κι' ὁ Γιάγκος ἀπαθέστατα :

— Πάτα την !

Ροζίτα

Ρωτοῦν τὸ Μπέμπη :

— Πόσο χρονῶν εἶσαι ;

Κι' ἀπαντᾷ :

— Στὸ σπίτι πέντε, στὸ σιδηρόδρομο τριῶν.

Ἀνέσπερη Εὐτυχία

Ἡ *Ξανθὴ Μουσμὲ* στὸ μπακάλη :

— Δός μου δυὸ δραχμῶν κανέλλα. Καὶ πόσο κάνει ;

Σατανᾶς

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 26 Ὀκτωβρίου 1927

Τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο, πρῶτο τοῦ Νοεμβρίου, θἄπρεπε νἄταν δωδεκασέλιδο. Ἐπειδὴ ὅμως τέτοιο θὰ εἶναι κατ' ἀνάγκη τὸ τελευταῖο, ποὺ θἄχῃ τὸ ἐξώφυλλο τοῦ Τόμου καὶ τὸν πίνακα τῶν Περιεχομένων, τὸ ἐρχόμενο θὰ ἐκδοθῇ ὀκτασέλιδο. Ἀλλὰ κι' ἔτσι θὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ μὲ τὸ παραπάνω: θἄχῃ τὰ *Νέα τοῦ 1928*.

Φλογέρα τῆς Πόλης, χαίρω πολὺ γιὰ τὸ πρῶτο σου γράμμα, ποὺ ἐγὼ κάνω μ' αὐτὸ τὴ γνωριμία σου καὶ σὺ βγάζεις ἀπὸ πάνω σου τὴ «δυστυχία», ἀφοῦ θεωροῦσες τὸν ἑαυτό σου δυστυχῆ τόσον καιρὸ ποὺ δὲν μοῦ ἔγραφες. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ δὲν παύεις νὰ μὲ συστήνεις στοὺς φίλους σου καὶ βέβαια μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ μοῦ ἔχεις ἐσὺ θὰ ξεσπαθώσῃς ὅλο τὸ Κολλέγιο !

Κι' ὅμως δὲν εἶσαι ἄτυχος, *Τρελὸ Γυμνασιοπαίδι*. Γιατί ἀπὸ τὰ πρῶτα γράμματα ποὺ ἔπιασα σήμερα, εἶναι τὸ δικό σου καὶ σοῦ ἀπαντῶ ἐδῶ, ἐνῷ δὲν ἔχω τόπο νἀπαντήσω σὲ πολλούς . . . Ἀλλὰ καὶ στὸ προηγούμενο, νομίζω, σοῦ ἀπήντησα. Ὄχι, ὁ Ἀνανίας δὲν εἶν' ἐκεῖνος ποὺ σοῦ δίνει τὸ φύλλο κάθε Σάββατο. Περιμένω τίς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὸ Ναυαρῖνο. Ναί, αὐτοὶ οἱ δυὸ εἶναι συνδρομηταί μου. Γιὰ τὸ ἄλλο δὲν ξέρω.

Ὡραιότατο τὸ γράμμα σου, *Τζονάντα*, μὲ τὴν περιγραφὴ τῆς δομορφιᾶς ποὺ ἀπολάμβανες ἐπὶ τρεῖς μῆνες. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς, βλέπεις, νὰ ζῇ αἰώνια στὴν ἐξοχή, οὔτε κι' ἡ ἐξοχὴ εἶναι πάντα τόσο ὁμορφη. Καὶ γύρισες στὴν πόλη, στὰ μαθήματά σου κι' στὴ Διάπλασι ποὺ τὴν ξεχνοῦσες τόσον καιρό. Οἱ παραγγελίες σου ἔγιναν.

Δὲν ἐδιάβασα ἀκόμη τὸ ποίημά σου, *Ζηλεμένο Κάστρο*, καὶ δὲν ξέρω τί εἶναι· τὸ γράμμα ὅμως ποὺ τὸ ἐξηγεῖ, ὡραιότατο. Ἤ, φυσικά, δὲν εἶν' εὔκολο νὰ βάζῃ κανεὶς σὲ στίχους ὅ,τι αἰσθάνεται κι' ὅ,τι σκέπτεται. Δὲν νὰ δώσω τέτοια ἐρώτηση γιὰ καμμιὰ Κυριακή ; Νὰ ἰδοῦμε . . . Πές σὲ παρακκλῶ, στὴν παλιά μου φίλη Μαρίκα Νικολαΐδου ὅτι πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα της.

Πολὺ τοῦ ἀρέσουν οἱ «Κυριακὲς» τοῦ *Ναρκίσσου*. Φανταισθῆτε, ἀπὸ τὶς 35 ποὺ ἔχω κάνει, ἐρεῖ καὶ διαβάσει τοὐλάχιστο 20. Γι' αὐτὸ περίμενε καὶ τὴν τελευταία μὲ τόση ἀνυπομονησία. Τοῦ ἄρεσε πολύ. Καὶ προπάντων γέλασε μὲ τὶς ἀπαντήσεις τοῦ *Μήλου τῆς Ἐριδος*, τῆς *Κάρμεν* καὶ τοῦ *Καμάρι τῆς Μητέρας*. Συγχαίρει ὅμως καὶ τὸ *Κουτρονίθι* ποὺ τοῦ φαίνεται ἐξυπνότατο.

Ἡ *Νανότα* θὰ δέῃ τώρα τὰ Μικρὰ Μυστικά της. Ἔχει πενῆντα τετράδια καὶ θἄναι γι' αὐτὴν «μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνηση τῆς πιὸ ἐγγοιαστης ζωῆς της». Γιατί ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς ἡ ζωή της θἄχει φροντίδες. Καὶ πρῶτα-πρῶτα θέλει νὰ μορφώσῃ γιὰ τὸ κάθε τι μιὰν ἀτομικὴ ἰδέα· καὶ γι' αὐτὸ διαβάζει, διαβάζει πολύ: Τὰ «Κατὰ συνθήκην ψεύδη» τοῦ Νορντάου, τοὺς «Ἥρωες» τοῦ Κάρλαϊλ, τὸν «Μεγαλοφυΐα» τοῦ Δομπρέζο—καὶ τί δὲν διαβάζει ! Ἀκόμα καὶ νοελληνικὰ φιλοσοφήματα, στὰ ὁποῖα ὅμως δὲν πρέπει νἄχῃ τόση ἐμπιστοσύνη . . .

Βλέπω, *Κάρμεν*, ὅτι ἀλληλογραφεῖς μὲ πολλές, πάρα πολλές, καὶ φοβᾶμαι μήπως ἡ ἀλληλογραφία σοῦ ἀφαιρεῖ καιρὸ ἀπὸ τὰ μαθήματα. Ἔννοιες βέβαια πόσο τίς ἀγαπᾶς ὅλες καὶ πόση χαρὰ σοῦ κάνει ἡ νὰ τὶς διαβάζεις καὶ νὰ τοὺς γράφῃς. Ἀλλ' αὐτό, τώρα τὸν χειμῶνα, πρέπει νὰ γίνεται μὲ μέτρο.—Τί λές ; νὰ κάνω τὴ συνδρομή μου 150 δραχμὲς γιὰ νὰ βγαίνω πάντα δωδεκασέλιδη ; Ἀδύνατο ! Μόνο μὲ τὸ ξεσπάθωμα θὰ γιόνταν καὶ μὲ μιὰ πολὺ μικρὴ ἀδιξηση. Ἀλλὰ ποῦ ! Πρὸς τὸ παρὸν θὰ μείνουμε ἔτσι καὶ θὰ ἰδοῦμε.

Διάβασα, *Νόριαν*, ὅλ' αὐτὰ ποὺ κάνεις μὲ τοὺς φίλους σου γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ χοροῦ. Ἀλλὰ τί ἔγκριση ζητεῖς ; Σᾶς εἶπα ὅτι σεῖς θὰ τὸν κάμετε τὸ χορό. Ἑπομένως ὅ,τι κάμετε, καλὰ καμωμένο. Ἐγὼ θὰ ἐγκρίνω μόνο τὸ μέρος ποὺ θὰ δοθῇ τὴν τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου καὶ τὰ μέλη τῆς Μεγάλης Ἐπιτροπῆς. Κι' αὐτὰ πάλι ἀφοῦ τὰ βρῆτε, τὰ συζητήσετε καὶ μοῦ τὰ ὑποδείξετε σεῖς ὅλοι.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς : *Ἄμλετ, Νεύτων, Λορέττα, Σμυρνιωτάκι, Ἐκδικητής, Ματῦρος Ἀετός, Φλογίτσα, Ἀτρόμητος Πολεμιστής. Χλόη, Δάφνη, Τσάρλεστον, Αἰγόκλημα, Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ, Μῆλον τῆς Ἔριδος, Χαρὰ τοῦ Σπιτιοῦ, Ἀνεμώνη, Ἐλάτη τοῦ Αἴνου, Ἀνθισμένη Λεμονιὰ* καὶ *Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς*. — Ἔξετέλεσα τὶς παραγγελίες των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια. Σὲ ὅσους μπορέσω θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται : Στὸ ὑψηλὸ βουνὸ» τῆς *Λεπιῆς Καρδούλας*, «Ὕμνος» τῆς *Ἀλκυόνος*. Ἀτεχνα — «Ἡ ὀρφανοῦλα» τῆς *Ἀάτριδος τῆς Φύσεως*. Πολὺ θλιβερό· καὶ χωρὶς τὴν τέχνη ἐκείνη ποὺ κάνει εὐχάριστα. σχεδὸν φαιδρὰ καὶ τὰ θλιβερά.—«Ἐπαγγάσταση» τοῦ *Γαλάξιου Οὐρανοῦ*. Ἀκατάλληλο.—«Ὁποιος ἔχει μύγες» τοῦ *Εὐγενοῦς Ἰδανικοῦ*. Νόστιμο ἀλλὰ καλογραμμένο. Θέλει ξαναχύσιμο.—«Σοφὰ λόγια» τοῦ *Ἄμλετ*. Τὰ περισσότερα γνωστά. — «Ὁ ἀδιάκριτος φλύαρος» τῆς *Γενναίας Σπάρτης*. Κι' αὐτὸ νόστιμο, ἀλλὰ πολὺ ἄτεχνη ἡ στιχουργία.—«Ἀπὸ τὰ Μ. Μυστικὰ» τῆς *Νεμέσεως*. Οὔτε μιὰ σχεδὸν πρωτότυπη ἀπάντηση. "Ὅλα "πωμένα καὶ ξαναπωμένα.—«Μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι» τῆς *Φλογίτσας*. Καθόλου ἀσχημο, ἀλλὰ κοινότατο καὶ πολὺ ἐκτενές. Ἀπὸ τὴ *Φλογίτσα* περιμένω κάτι πιὸ σύντομο καὶ πιὸ πρωτότυπο. «Σκέψεις» (πρωτότυπες) τοῦ *Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους*. Ἄλλες λανθασμένες, ἄλλες κοινές, ἄλλες κακὰ διατυπωμένες. Τὸ δυσκολώτερο λογοτεχνικὸ εἶδος εἶναι αὐτὰ τὰ γνωμικά. Ἀφίνετέ τα γιὰ μεγάλους, γιὰ πολὺ μεγάλους . . .

Ἐγκρίνονται : 130 καὶ 131. «Μπεμπούλα» (Α' καὶ Β') τῆς *Κόρης τῶν Ἀθηνῶν*. 132 καὶ 133. «Γκρεμισμένα παλάτια» καὶ «Σελήνη» τοῦ *Φοίβου*.—134 καὶ 135. «Πάλε μαζί» καὶ «Ροδοπέταλα» τῆς *Ἀλαβάστρινης* — 136. «Ὁ Γέρο-Πλάτανος» τῆς *Χρυσῆς Σκληβιᾶς*. — 137. «Δυὸ μύωπες» τοῦ *Δισκοβόλου τοῦ Μύρωνος*. 138. «Γαλήνη» τῆς *Νεράϊδας τοῦ Γιαλοῦ*. — 139. «Θυμᾶσαι τὸ χωράφι» τῆς *Σγουρόμαλλης*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΟΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μακεδών, ἀ. (Ν*Π). 25η Μαρτίου, ἀ. (ἔγώ). Πανοῦργος Ὀδυσσεύς, ἀ. (;). Καλὸς Οἰονός, α. (ΑΜ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἀέρινον* (πολὺν καιρό, ἀλήθεια, εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς· ἄλλ' ἀφοῦ δλ' αὐτὰ σοῦ ἀναψαν τὴ «φλόγα», ἀς ἐλπίσω ὅτι θὰ τὴ διατηρήσῃς καὶ θὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) *Παράξενον* (ἔστειλα τὰ φυλλάδια· εὐχαριστῶ· γιὰ ὅσα γράφεις· δὲν πιστεύω νὰ κάμῃς πάλι δυὸ μῆνες...) *Φούσκαν* (χαίρω ποὺ γίνατε ὅλοι καλὰ ὁ Ἀνανίας κι' οἱ λοιποὶ σ' εὐχαριστοῦν γιὰ ὅσα γράφεις·) *Λιχούδαν* (μοῦ τὰ γράφει κι' ὁ ἀδελφός σου· ἤ, ἀς ἦταν περαστικὰ καὶ γρήγορα θὰ ξαναποκτήσῃς τὶς τρισήμυστες ἐκεῖνες ὁκάδες ..) *Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου* (εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω·) εἴπαμε ὅτι αὐτὸ ἀπὸ τὸ ξεσπάθωμα σας ἐξαρτᾶται·) *Λεπτὴν Μαργαρίταν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· φίλησέ μου τὴ Λιζούλα· ἔδειξα στὸν κ. Στασινόπουλο τὸ ὀστερόγραφό σου·) *Λίκαν* (δὲν πιστεύω νὰ σοῦ φανοῦν πολὺ πιὸ δύσκολα τὰ μαθήματα σ' αὐτὴ τὴν τάξη· ὁπωσδήποτε, νὰ βρίσκῃς κάπου - κάπου λίγο καιρὸ γιὰ νὰ μοῦ γράφῃς·) *Ἀντιγόνην* (ἔστειλα 6 τετράδια· κι' ἐγὼ ἐλπίζω νὰ μὴ μὲ ξεχάσῃς ὅσα μαθήματα κι' ἂν ἔχεις·) *Τσάικη Κούγκαν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· χαίρω πολὺ ποὺ ἔχετε φέτος ἕνα τόσον καλὸ καθηγητή· μεγάλες δόξαι προόδους θὰ κάμετε μαζί του·) *Ἀρχανιωτοπούλαν* (φανταζόμουν πῶς γιὰ δλ' αὐτὰ—τὰ εὐχάριστα — δὲν θὰ μοῦ ἔγραφες, ἐλπίζω ὅμως νἀναπληρώσῃς τώρα· ὁ Ἀνανίας σὲ χαιρετᾷ κι' ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις·) *Λεπτὴν Καρδούλαν* (λυπούμαι γι' αὐτὴ τὴν ἀτυχία, ἀλλὰ ξέρεις ὅτι λαβαίνω τόσα Π. Πνεύματα, ποὺ μόνο μὲ κλῆρο δημοσιεύω κάθε φορὰ μερικά· τὸ κομμάτι σου δὲν ἦταν δημοσιεύσιμο, ἐλπίζω ὅμως νὰ εἶναι αὐτὸ ποὺ θὰ μοῦ στείλῃς τώρα·) *Φτωχὸ Χαμόμηλο* (δὲν θὰ πείραζε ἂν θὰ μέ.. ζαλίζες μὲ καμμιὰ περιγραφή· *Ἀνδαλουσίαν* (χαίρω ποὺ ἔγινα αἰτία νὰ μελετᾷς καὶ τὸ πιά·ο σου περισσότερο· εἶπα στὸν Ἀνανία νὰ μὴν ξεχνᾷ τὰ «Χίλια-Μύρια» ποὺ σὲ κάνουν τόσο νὰ γελᾷς·) *Δορέττα*ν (ἔλαβα. εὐχαριστῶ· θὰ πῶ στὸ *Κουτρονίθι* τὰ συγχαρητήρια σου·) *Κόμησσαν Λαβερνῆ* εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· καμμιὰ ἐνόχληση, ἀπεναντίας θὰ μοῦ κάνεις εὐχαρίστησιν ἐὰν μοῦ γράφῃς·) *Μαγεμένο Βασιλόπουλο* (μὲ χαρὰ διάβασα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό· ὄχι, ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ χοροῦ δὲν κατηρτίσθη ἀκόμη·) *Μελαχροινὴν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καὶ χαίρω πολὺ θὰ μοῦ γράφεις τώρα συχνά· ὄχι, μόνο ἑλληνικὰ δέχομαι γιὰ τὴν Σελίδα·) *Πισπιρίκον* τοῦ *Ἀγρινίου* (ἐρώτλαξα τὴν ἀπάντησή σου στὴν «Κυριακή· ἀλλὰ γιὰ τὴ Σελίδα πρὸς τὸ παρὸν δὲν δέχομαι·) *Θέσσιν* (μὲ πολὺ ἐνδιαφέρο διάβασα τὸ γράμμα σου καὶ θαύμασα πάλι τὰ ὡραῖα σκίτσα· ἀλλὰ λυποῦμαι ποὺ δὲν ἔχω τόπο νὰ σοῦ ἀπαντήσω·) *Γαυρειώτικο Μελτέμι* (ἐγκάρδια συλλυπητήρια· δέβαια, τὸ δυστύχημα εἶναι μεγάλο, ἀλλὰ κι' ἡ ζωὴ ἔχει τὰ δι αιώματά της· σὲ τίποτα δὲν πρέπει νἄμαστε ὑπερβολικοί : οὔτε στὴ χαρά, οὔτε στὴ λύπη·) *Λέανδρον Κουρκουβέλην* (δεκτές·) *Γκιώνην* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· τὰ γράμματά σου τὸ ἀξίζουν, κι' ὅταν λείπει κι' ὁ τόπος . . .) *Καμάρι τῆς Μητέρας* (αὐτὸ δὲν εἶναι κανένα παράξενο πράγμα : κατὰ τὰ μάτια ποὺ ἔχει, ἄλλος βλέπει τὸ γεγγάρι μικρότερο, ἄλλος μεγαλύτερο· πάρε καὶ σὺ κιάλια, — κάμε δηλ. τὰ μάτια σου δυνατότερα, —νὰ τὸ ἰδῇς ἄλλο τόσο !) *Γενοβέραν* καὶ *Γαλάτειαν* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ κοινὸ σας γραμματάκι· προτιμῶ ὅμως νὰ μοῦ γράφετε χωριστά, γιατὶ τὰ μπερδεύω στὴν ἀπάντησή· ἔχω πολλὲς Συλλογὲς Ἀσκήσεων κι' ἀργεῖ νὰ ξανάρχεται ἡ σειρὰ καθεμιᾶς·) *Δέλιαν* (λάθος ! θὰ γράψω στὸ ἐρχόμενο·

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Α' Περιόδου* (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ 19ος. Ἕκαστος τόμος δρ. *25*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δραχ. *28,50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δραχ. *35* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1926) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος δρ. *80* καὶ ραμμένος δρ. *85*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *5* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. *15* ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *23* εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 235ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 29 Δεκεμβρίου)

701. Δεξίγριφος

Σύμφωνο παίρνει χρονικὴ
Μονάδα καταπόδι,
Καὶ μιὰ γυναίκα μυθικὴ
Μᾶς κάνει τερατώδη.

Ἀγνούλα

702. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογρίφου.

Γενικῆς ἀντωνυμίας
Ἕνα γράμμα τῆς ἀλλάζω
Καὶ τὸν τόνο μεταθέτω
Καὶ νησὶ κατασκευάζω.

Νεύτων

703. Διπλοῦς ἀναγραμματισμὸς

Στὰ παραμύθια σχεδὸν πάντα ξε-
[προβάλλει.
Ἂν δυὸ φορὲς τοῦ ἀνακατέψῃς
[τὰ στοιχεῖα,
Ὅμορφο κερασφόρο θὰ βρεθῇ
[τὴ μία,
Καὶ πόλη στὰ Βαλκάνια τὴν ἄλλη.

Κουτερνίθι

704. Τονόγριφος

Ὅπως εἶναι ἂν τἀφίσῃς,
Κάθε Κράτος διαιρεῖται.
Ἂν τὸν τόνο του κινήσῃς.
Τότε πρέπει νὰ τηρεῖται.

Ταρζὰν

705. Ἀστὴρ

* * * *
* * * *
* * * Υ * * *
* * * *
* * * *
* * *

Ὁριζοντίως, ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος· καθέτως, ἀρχαῖος θεός· διαγωνίως, ἀρχαία περίφημη πόλις καὶ μυθολογικὰ τέρατα.

Ἀμίμητος Γελωτοποιὸς

706. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 5 = Ἀρχαῖος θεός.
2 3 5 4 5 = Γῆς σελήνης.
3 4 5 3 = Θεά.
4 5 6 7 5 = Τοῦ πλοίου.
5 1 5 6 7 5 = Ἀρχαία πόλις
6 3 2 7 5 = Ἀνάπαυσις.
7 2 4 5 = Ἑρπετόν.

Κίρκη

707-711. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: *οἶκος, ἰδίως, αἴτιος, ὀρθιος, σημεῖον.*

Μηλολόνθη

712. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὁμηρικὸν βασιλέα, τὰ δὲ τέταρτα γράμματα τραγικὴν βασιλόπαιδα: 1, Ἔνδοξον χωρίον τῆς Ἀττικῆς· 2, Ἀρχαία ὡραία βασίλισσα· 3, Θαλασσινός· 4 Τραγικὸς ποιητής· 5, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας· 6, Χώρα τῆς Ἑλλάδος· 7, Ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς· 8, Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἀνατόλια

714. Ἐλλιποσύμφωνον

ααιοη - ααιοηω - α - αα - ααιοη

Σανσελὼρ

715. Γρῖφος

ε
ε γος ε
γος γος
Μν ε R ε
γος γος
ε γος ε
ε

Μικρὰ Ἀλσατὶς

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

716. Logogriphe

A la cour de Néron, ce saty-
[rique auteur
Fut l'arbitre de l'élegance;
Mais, denoncé comme cospira-
[teur
Et ayant perdu tout espérance,
Victime de la haine, il se don-
[na la mort.
Si tu deplaces et retranches
Deux lettres de son nom, tu
[trouvera d'abord
Une oliacée aux fleurs blan-
[ches,
Ensuite ce qui sert à l'appa-
[rat des rois
Et devient chancelant parfois.

(Πρωτότυπον) Ἄσπρος Παλιάτσος

717. Calembour

Quel est le fruit que les poissons aiment le moins?

Μύρτω

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 33

473. Τῆνος-Ρῆνος. 474. Κλείω-Κλειώ.—475 ἀντὶ 275. Ἡ Ἀποκρηά, ἡ Σαρακοστή, τὸ Πάσχα. —476 ἀντὶ 276. Μαχαίρι (μὰ χέρι).—477 ἀντὶ 277. Ἄθως - θὼς =α + (θήρα—Ρᾶ=) Θῆ+(Ναΐὰς — ας =) *ναὶ* = ΑΘΗΝΑΙ.— 478 ἀντὶ 278. ΧΑΓΗ (Χαρά, λΑρος, μέΓας, ἀρχΗ.) — 479 ἀντὶ 279. Ἑλλάς, Σερβία, Βουλγαρία, Ἀθῆναι, Βελιγράδιον, Σόφια. — 480 ἀντὶ 28 . ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΟΡΑΤΟΝ (ΤΟΜάτα, ἙΛΛός, ΟΝΑγρος, ΟΡΑτιος, ΤΟΝος). — —481 ἀντὶ 281. 482 ἀντὶ 282. *Ἡ* **ΑΠΟΛΛΩΝ** *συνείδησις ἐ-* **ΑΛΒΑΝΙΑ** *λέγχει* (ι σὺν ι **ΜΑΔΡΙΤΗ** δὶς εἰς ἐλ ἐν χῖ.) **ΑΝΟΙΞΙΣ** —483 ἀντὶ 283. **ΜΕΣΣΗΝΗ** Λοκρὶς (loque, **ΜΑΡΣΓΑΣ** riche), Λοκρὸς **ΡΟΔΑΝΟΣ** (loque, roche). —484 ἀντὶ 284. L'âne est le cheval du pauvre.

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ).

Ἀδελφούλα μου, δρ. 17,50 /5,50 καὶ 7,50/.
Ἀναδυομένη, δρ. 20 /6 καὶ 8,50/.
Θεατρον, Τόμος Β' δρ. 25 /6,50 καὶ 9/.
Τόμος Γ' δρ. 20 /6 καὶ 7,50/.
Ἰσαβέλλα, δρ. 25 /5 καὶ 7/.
Κακὸς Δρόμος, δρ. 12.50 /5 καὶ 7/.
Καλὸς Δρόμος, δρ. 11,80 /5 καὶ 7/.
Κόκκινος Βράχος, δρ. 17,50 /5 καὶ 7/.
Κόσμος καὶ Κοσμᾶς, δρ. 20/6,50 καὶ 8,50/.
Κωμωδία τοῦ Ἀριστείου, δρ. 4 /4 καὶ 5/.
Λάουρα, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Μαργαρίτα Στέφα, δρ. 15 /5,50 καὶ 7,50/.
Παιδικὸν Θέατρον, Δύο τόμοι, Ἕκαστος δρ. 15 /5,50 καὶ 7,50/.
Πετριὲς στὸν Ἥλιο, δρ. 15 /5 καὶ 7/.
Πλούσιοι καὶ Φτωχοί, δρ. 30/6,50 καὶ 9/.
Στάχυα καὶ Παπαρούνες, δρ. 15 /6 καὶ 8/.
Στέλλα Βιολάντη, δρ. 12,50 /5 καὶ 7/.
Τερέζα Βάρμα-Δακόστα, δρ. 20 /5.50 καὶ 7.50/.
Τίμιοι καὶ Ἄτιμοι δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Τιμὴ τοῦ Ἀδελφοῦ, δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Τυχεροὶ καὶ Ἄτυχοι δρ. 30 /6,50 καὶ 9/.
Ὁ Τρελλος μὲ τοὺς Κόκκινους Κρίνους δρ. 20 /6,50 καὶ 9/.
Ἡ Τρίμορφη Γυναίκα, δρ. 25 /6,50 καὶ 9/.
La Mauvaise Voie, Μετάφρασις τοῦ «Κακοῦ Δρόμου» δρ. 12 /5 καὶ 7/.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

/ΚΖ'— 1023/

Παραδίδω μαθήματα Στενογραφίας κατ' οἶκον. Ἐκμάθησις ἐντὸς διμήνου. Ἐπιδεκτικοὶ μαθήσεως τοὐλάχιστον τελειόφοιτοι Γυμνασίων ἢ ἀντιστοίχων σχολῶν. Γράψατε Φαρμακίδου 36, Ἀθήνας.

Ἄγης

/ΚΖ'— 1024/

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ
— ΔΗΛΩΣΗ —

Σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 51 (α' περὶ ἀνακαλύψεων) τοῦ «Καταστατικοῦ» μας, δὲν θὰ ξαναπασχοληθοῦμε παρὰ μὲ ἀγγελίες σοβαρὲς κι' ὄχι μ' αὐτὲς ποὺ γράφωνται μονάχα γιὰ νὰ διαβαστοῦν, γιὰ νὰ φανοῦν στὴ στήλη, ἀγγελίες χωρὶς ἔννοια, χωρὶς σκοπό, χωρὶς ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ.

«ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ»! δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κρατήσετε αὐτὰ γιὰ ἀπάντηση, καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι ποὺ βρίσκεστε στὴν ἴδια μοῖρα.— Συλλυπητήρια, Κολοκυθόσπορε! Ὅλες οἱ ἀνακαλύψεις τῶν ψευδωνύμων μας, λάθος! (Σημ. Διαπλ.—Τὸ βεβαίωνω).

Ὁ τῶν ἀνακαλύψεων:
Βαρῶνος ντὲ ΒΑΛΛΟΝ

/ΚΖ'— 1025/

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες. Ὅσοι μοῦ ἔστειλαν θερμὰ εὐχαριστῶ! Γλυκειὰ Χαραυγή, Ναπολιτάνα. Κλαίρη, λίγη ὑπομονὴ καὶ θὰ στείλω. Μιμόζα, Ἔλσα, Κρινόλευκη Νεράϊδα, ἔστειλα, δὲν ἔλαβα. Εὔα, ποιὰ ἡ Δ/σίς σου; Κολοκυθόσπορε, Σταυραετέ, Παραπονεμένη Μοναστηριώτισσα, Σατανᾶ, Λόρδε Γκλέναρβαν, Σούζη, Ἀνθεμίδα, Τζοκόντα, Ἐλαφίνα, Ἅμλετ, Ἀρίων, Ζηλεμένο Κάστρο, Ἀγνούλα, Νάρκισσε, νὰ περιμένω; Δ/σίς μου: Στέλιον Σκουτέρην, Πιττακοῦ 14, Θεσσαλονίκην.

ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΡΕΠΑΝΑΚΙ

/ΚΖ'— 1026/

Ὁ Φασιανὸς δὲν εἶναι Τουφεξῆς (Διάπλασις). Κουμιώτης=Παπαδάτος

ΦΑΣΙΑΝΟΣ

/ΚΖ'— 1027/

Ἀνεμώνη, Ἀριστοκράτισσα = Γιαννολοπούλου· Εὐζωνάκι=Κουλουκουτής· χωριάτης τοῦ Στενοῦ = Μπακόπουλος· Λαζαρίνα=Τουφεξῆ. Ὀνειρώδης Χορὸς

/ΚΖ'— 1028/

Ἐκδίκησις, παιδιά! Παλιάτσοι, Ἑρμῆ, Τριανδρία κτλ. κτλ. χαρῆτε. Ἱππότης Ἀρτανιάν=Γιάννης Λαγουδάκης, Πόρθος =Δημητρακόπουλος, Βιλλὶερ= Κιτανίδης. Λοιπόν; !

ΜΑΝΑΒΕΛΑ

/ΚΖ'— 1029/

Ὁ Σόλλογος «Κνωσσὸς» διαλύεται.

/ΚΖ'— 1030/

Ἀλῆ-Πασᾶ, δὲν σὲ φοβοῦμαι.

Ἐκδικητὴς

/ΚΖ'— 1031/

Ὁ ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ συλλυπᾶται τὸν Μαῦρο Πρίγκιπα ποὺ ἀποκαλύπτει ψευδώνυμο ἀποκαλυμμένο, καὶ προτρέπει τὰ Διαπλασόπουλα νὰ τοῦ φωνάξουν ἀούαα!!!...

/ΚΖ'— 1032/

«Φλύαροι», πραγματικῶς φλυαρεῖτε· δὲν λέγομαι Ραδδᾶ (Σημ. Διαπλ. — Καὶ δέδαια).

Τώνη Μονάχη

/ΚΖ'— 1033/

Κολοκυθοσπορε, δὲν καταλαβαίνεις! Μήδεια, διαβάζεις λοιπὸν φέτος; Σφίγξ, γειά σου. Λάουρα, Σαπουνόφουσκα. Μοναχοκόρη, ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια: Στεῖλτε: Κυρίαν Ἀθανασίου, Κοραῆ 74, Βόλον.

ΔΑΦΝΗ

/ΚΖ'— 1034/

Πρωτομπαίνοντας στὸν Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες.

ΔΙΒΟΛΕΜΕΝΟ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ

/ΚΖ'— 1035/

Χαιρετίσματα στὴν ἀγαπημένη μου ξαδερφούλα ΒΑΣΑΝ ΜΠΟΥΡΝΙΑ=Νέμεσιν.

ΑΠ· ΜΙΧ· ΜΠΟΥΡΝΙΑΣ

/ΚΖ'— 1036/

Ζητῶ συντρόφους γιὰ νὰ ἱδρύσουμε παράρτημα τῆς

ΦΙΛΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

στὴν Ἀθήνα. Γράψατε στὴν (ΚΖ'—384) Δ/σιν.

Φιλικὸς τοῦ 21

/ΚΖ'— 1037/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΣΤΩΝ

ΔΙΟΓΕΝΗ, ἔλα καὶ τὰ κανονίζουμε. ΙΠΠΟΤΑΙ, ἐστείλαμε. Ζητοῦμε συντρόφους, Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἔτος ὁ Σύλλογος, ἀφοῦ διοργανωθῆ, θὰ μπῆ στὴν κίνηση καὶ πάλι.

Ὁ Ἀρχηγός: ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ ΡΙΣΕΛΙΕ

/ΚΖ'— 1038/

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ

Τὸ τμῆμα κοριτσιῶν ἱδρύθηκε· δεχόμαστε ἀκόμα μέλη. Ἀρχαιρεσίες τέλη Νοέμβρη. Στέλνουμε «Καταστατικὸ» σ' ὁποιαν ζητήσει.

Ὑπενθυμίζουμε τὸν διαγωνισμὸ μας (ΚΖ'—980) καὶ τὴν πρώτη μας ἐκδρομὴ ποὺ γίνεται στὶς 6 Νοέμβρη (ΚΖ'—998).

/ΚΖ'— 1039/

«Χ. Ω. Ψ.», δὲν μπορεῖτε νὰ μᾶς διατάξετε νὰ σιωπήσωμεν. Κόκκινο Ἀραπάκι, Σαπουνόφουσκα, σιωπή. Ἀγριοδιολέττα=Βραδῆ· Πόρθος, Γίνος Βούγας=Γεωρ. Λαγουδάκης· Ἄθως, Πιστὶς Πατρίς, Λάβαρον τοῦ 21=Ἰωαν. Λαγουδάκης.

Ἀνακατοσούρας, Ἀντονεύρης

/ΚΖ'— 1040/

Ἱεροληστὴ, ἡ Δ/σις εἶναι: Νῖκον Πάνον, Σέρρας.

ΤΑΡΖΑΝ

/ΚΖ'— 1041/

Κολοκυθόσπορε, κακῶς ἐπληροφορήθηκες. Μαῦρος Ἀετὸς δὲν εἶναι Ἀγγελόπουλος. (Σημ. Διαπλ.—Δὲν εἶναι).

Μαῦρος Ἀετὸς

/ΚΖ'— 1042/

Κολοκυθόσπορε, μοιάζεις σὰν κουτόσπορος μὲ τὴν ἀποκάλυψή σου (Σημ. Διαπλ. — Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ δὲν εἶναι ἡ Δημητριάδου). Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

/ΚΖ'— 1043/

Ἀριστοκράτισσα=Γιαννουλοπούλου. Σωστά; ; ; Μέδουσα=Κουνέλη. Μπούμ!

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

/ΚΖ'— 1044/

Κουτόσπορε! παρντόν, Κολοκυθόσπορε, τὰ συλλυπητήριά μου! (Σημ. Διαπλ.— Μιχαλοπούλου δὲν εἶναι ἡ...)

Νέμεσις

/ΚΖ'— 1045/

Ἅμλετ, εὐχαριστῶ, τὴν ἀλληλογραφίαν ἀργότερα.

Μονα Βάνα

/ΚΖ'— 1046/

«Α. Δ.», Πῶς φαίνεται ὅτι εἶσθε ἀκόμη μικρά. Ἀρχίστε λοιπὸν (τὶς ἀποκαλύψεις) ἀπὸ τὸν ἀρχηγό μας! Προσέξετε μόνον μὴν πέσετε στὸν λάκκο· καὶ τότε δὲν βγαίνετε, ἂν δὲν σᾶς τραβήξουμε! ΛΟΙΠΟΝ ΑΡΧΙΣΤΕ!... — Βουλγαρο(κ)τόννοι, οὔτε Βούλγαροι ὑπάρχουν ἐδῶ οὔτε θάλασσα! Λοιπὸν μάρρρρρρ!!!

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΦΛΥΑΡΩΝ

/ΚΖ'— 1047/

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Δ/σις: Τ. Ἀναγνωστόπουλον, Πατριάρχου Ἰωακεὶμ 35, Ἀθῆναι.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΣΠΟΡΟΣ

/ΚΖ'— 1048/

Ἀνταλλάσσω καὶ ἀγοράζω post-cards ἄγραφες τοπίων πόλεων Ἑλλάδος ἀντὶ post-cards ἀγράφων πάλιν τοπίων πόλεων Κύπρου. Θὰ εἶναι καλλιτεχνικαί. Δ/σις: (ΚΖ'—792).

Τὸ Ἀνυπομονοῦν Κυπριόπουλο

/ΚΖ'— 1049/

Ὑποστηρίξατέ μου τὸν (ΚΖ'—792, 804, 826) Α' ὅμορφον διαγωνισμόν μου ἀγράφων καρτῶν. Περιμένω ἀπὸ ὅλους - ες καὶ ἀπὸ τοὺς Συλλόγους.

Τὸ Ἀνυπομονοῦν Κυπριόπουλο

ΤΥΠΟΙΣ ΣΕΝ. Ε. ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ 10, ΑΘΗΝΑΙ